

מועצה אזורית חוף השרון

ישיבת מליאת המועצה

ישיבת מליאת המועצה מס' 13
שהתקיימה ביום ראשון, (24/11/2019)

נוכחים:

ראש המועצה	-	מר אלי ברכה
סגן ראש המועצה	-	מר מאיר דור
חברת מליאה אודים	-	גב' תמנה שמאלי
חבר מליאה חרוצים	-	מר אנדי וולף
חברת מליאה בצרה	-	גב' מירב קורן
חברת מליאה בני ציון	-	גב' אורלי עמיר
חבר מליאה רשפון	-	מר גילי בן יקר
חבר מליאה כפר נטר	-	מר שרון רומם
חבר מליאה ארסוף קדם	-	מר דני מנהיים
חבר מליאה ארסוף	-	מר שוקי ארליך
חבר מליאה תל-יצחק	-	מר פבלו לם
חבר מליאה גליל ים	-	מר בן הטה
משקיף	-	מר רון רותם

מוזמנים:

יועץ מפשטי	-	עו"ד עדי סדינסקי לו י-
מזכירת המועצה	-	גב' הילה טרייבר
מבקרת פנים	-	גב' אורלי רזניקוב
גזברית המועצה	-	גב' אולגה ששקיס
עוזרת אישית מנכ"ל	-	גב' רעות חזן
מנהלת אגף לשירותים חברתיים	-	גב' סיוונה גולן
אחראי קשרי קהילתי בתי ספר	-	מר אליעד ויסמן

פרוטוקול

הילה טרייבר:

אנחנו עוברים למליאת המועצה מליאה מספר 13, אנחנו נעשה פה שינוי של הזמנים, אני רוצה להוסיף נושא לסדר היום שזה עדכון מורשה החתימה בגני בצרה עשינו את זה כבר עשרות פעמים כל פעם הם טועים. אני עוד פעם אעשה את זה, זה משהו פרוצדוראלי קטן אז את זה אם אין התנגדות אפשר לעלות לסדר היום. יופי מאושר. בוא נעשה אולגה תתחילי בהצגת דו"חות כספיים של אותה שנה.

סעיף 4 הצגת דו"חות כספיים - 2018

אולגה ששקיס:

זה בעצם הדו"ח הכספי עצמו, של גם של 2018, יש לנו 2 דו"חות אחד מפורט זה בעצם דו"ח עם הליקויים והדו"ח הכספי זה כבר .. כמעט שנה, אנחנו מדברים על דו"ח כספי מבוקר. נושא מספר 4. הוא נעשה למעשה על ידי רו"ח חיצוני שמשרד הפנים בוחר במכרזים שלו, זה רו"ח שכבר איתנו משהו כמו 3 או 4 שנים, יש פורמט קבוע מיוחד של משרד הפנים שהוא מתבסס על דו"חות כספיים שלנו, פלוס כל מיני נספחים למיניהם לדרישת משרד הפנים, ככה שבגדול את המספרים של הביצועים הכספיים אנחנו מכירים מדו"ח רבעוני מספר 4 שהוצג לכם לפני חצי שנה אפילו יותר. לוחות זמנים למה זה מגיע בנובמבר זה שוב לא תלוי בנו זה מתי שרו"ח חיצוני מסיים, אז אנחנו בעצם מעלים אותו זה חזר ממשרד הפנים לפני כשבוע פחות או יותר. מבחינת הביצועים הכספיים אין פה חדש אפשר ללכת לטופס 2 שזה בעמוד 6, אנחנו רואים פה עודף של 65,000 ₪, אם אני לא טועה ברבעוני מספר 4 היה משהו כמו 83,000 ₪ זה פחות או יותר השינויים שהוא עשה, זה דו"ח של תקציב מול ביצוע, סיימנו מאוזן, אין איזה משהו מיוחד בזה. יש לכם איזה שהן שאלות למשהו ספציפי פה?

מורשה חתימה בגני בצרה

הילה טרייבר:

טוב אוקיי נושא נוסף שזה זה הנושא של מורשה חתימה בגני בצרה, אני מציגה לכם פה את הרשימה של האנשים חבל על הזמן לקרוא את השמות שלהם, זה פשוט כאילו קצת, באמת אין לי מילים אם אתם מאשרים את השמות אז יופי. אפשר לאשר את זה? יופי אין התנגדות אפשר להתקדם.

סעיף 5 אישור הסכם להחלפת מקרקעין

הילה טרייבר:

אישור הסכמה להחלפת מקרקעין. ככה מה שקרה זה שהיה לפני 15 שנה כמעט, 15 יש על זה התיישנות, תיכף זה, 15 שנה כמעט, 15 שנה ב – 2004, זה היה סוף 2004, אני בדיוק התחלתי לעבוד בועדה, 2004 היה בעצם הסכם להחלפת מקרקעין עם תושבת ארסוף בשם ענת אגמון, התהליך עבר בעצם את כל התהליך של הפקדה בתב"ע היו על זה פרסומים בעיתונות כי זה בעלים של מישהו שבעצם היה, היה על זה עשרות התייחסויות, זה התכנית נקבעה כטעונת אישור שר הפנים אבל התכנית היתה תכנון ובניה, זה עבר את כל המהלכים האלה. בהסכם בין המועצה לבין ענת אגמון נכתב שההסכם יעבור אישור מליאה בהתאם לצורך, מליאה ושר הפנים בהתאם לצורך את השלב הזה לא עשו. היועץ המשפטי הקודם אמר שהוא הניח שמכיוון שהתכנית הסטוטורית היתה טעונה אישור השר אז אין צורך להעביר את זה להחלטת מליאה ושר הפנים עוד פעם, לא עבר את האישור הזה. אנחנו היום רשות איתנה ולא צריכים להעביר את זה לאישור השר. אני כתבתי למשרד הפנים מכתב ביקשתי שלא נצטרך להעביר את זה אישור מליאה כי אמרתי להם תקשיבו זה משהו שקרה לפני 15 שנה, בפועל זה כבר ככה נראה לי לא הגיוני להביא משהו מוכתב למליאה ולהגיד להם תחליטו, תאשרו כי בעצם אין ברירה, במיוחד שזה לא עובר אישור השר כי היום אנחנו רשות איתנה. קיבלתי תשובה שאי אפשר שאני יעביר את זה אישור מליאה בגדול זאת חוות הדעת של היועץ המשפטי שנשלחה אליהם, אין לנו ואם תגידו לא מה שנקרא

עדי סדינסקי לוי:

אני רק אחדד ואוסיף על מה שהילה אמרה שמשרד הפנים פתר אותנו מהאישור שלו כי אמנם העסקה נעשתה לפני 15 שנה, אז הרווחנו במובן מסוים אבל עדיין לצערי הרב אתם עדיין צריכים לאשר משהו שהוא ישן.

דני מנהיים:

מה הסיפור מה קרה תכלס?

הילה טרייבר:

החליפו שטח ציבורי בשטח פרטי בין תושב למועצה, היתה צרחה בין השטחים.

עדי סדינסקי לוי:

זה עסקה במקרקעין, עסקה במקרקעין חייבת אישור.

הילה טרייבר:

זה היה שטח של מגורים עם שטח ציבורי ועשו הצרחה בגלל המיקום של התכנית ויש תכנית חש/ מק / 10-5 / א/3. חש/מק זה תכנית בסמכות ועדה מקומית 3/א/10/5 זה תב"ע נקודתית בארסוף היא נקבעה אישור שר הפנים זה עבר את כל המהלכים הנדרשים אבל לא את אישור המליאה, זה עבר מליאת ועדת בניין ערים. אני רק אגיד שזה כאילו המליאה היתה מודעת לזה אבל הצד הסטוטורי.

אורלי עמיר:

זה חייב להיות מליאה.

הילה טרייבר:

היא לא בצד הקנייני, בצד הקנייני היה צריך לעלות את זה למליאה ולשלוח בזמנו לשר הפנים. עכשיו הם מוותרים על שר הפנים כי אנחנו רשות איתנה, והם אומרים תאשרו את זה רק אישור מליאה. עכשיו אנחנו דרך אגב זה צף כי לא הושלם התהליך ולא נרשמו החלקות על שמנו ותיכף יש על זה התיישנות, ולכן זה בכלל עלה.

דני מנהיים:

אבל היא לא נפגעה מזה ענת?

הילה טרייבר:

לא היה קיבלה שטח אחר. הזוג שעשה את התכנית כבר התגרש. אוקיי יש התנגדות? הצבעה מי בעד? פה אחד.

סעיף 6 עדכון קרטיונים למלגות ספורט

הילה טרייבר:

עדכון קרטיונים למלגות ספורט.

שרון רומם:

רגע בהמשך לישיבה הקודמת זה שאחראי על הרישום מה צריך לעשות בשביל זה?

הילה טרייבר:

למנות אבל צריך בן אדם שבאמת יעשה את זה למנות סתם זה קצת פחות טוב.

דני מנהיים:

אני נמנע אני מצטער. אני ארסוף.

הילה טרייבר:

אוקיי תעשי 12 וזה. בקיצור אוקיי אני רוצה להגיד רגע מה זה, אנחנו מפרסמים כל שנה מלגות ספורט לספורטאים מצטיינים במועצה, זה כבר שנה, מאז שאלירז, זה לקבוצות כי יש גם למלגאים מצטיינים, שינינו קצת את הקריטריונים בהתאם למה שלירז בעצם רכז הספורט אספה ממה שנכון יהיה לשלם. שינינו קצת את הקריטריונים אנחנו פעם היינו נותנים אותו סכום כסף לכל מתעמל, בעצם בנינו קריטריונים לשינוי, לתקצוב בהתאם ליכולות שלך ולהישגים שלך, הקריטריונים קיבלתם אותם אם יש מישהו שרוצה שאלה על זה.

אנדי וולף:

א' מ – 30 אחוז מהנתמכים יכולים להיות לא תושבי המועצה?

הילה טרייבר:

לא זה בקבוצות אלה לא על הזה, יש אחד לקבוצות ואחד לפרטני, בפרטני זה רק תושבי המועצה, בקבוצות אנחנו אומרים אין בעיה שתהיה קבוצה אבל שמרביתה תהיה של חוף השרון ועוד שניים מבחוץ.

אנדי וולף:

למה הגיל של 18 יש מתעמלים מצטיינים מתחת ל – 18.

הילה טרייבר:

בקבוצות זה מעל גיל 18 בספורטאים הבודדים המצטיינים זה בין 12 ל – 15.

אנדי וולף:

בקבוצות אין יותר צעירים?

הילה טרייבר:

אין קבוצות של ילדים קטנים שמשחקים מתחת ל – 18 אנחנו לא תומכים בהם זה במסגרת חוגים. דרך אגב המלגות לספורטאים, המלגות ספציפיות הם לכל הגילאים, בין 12 ל – 15 אנחנו לא נותנים מלגה כספית אלא רק משתתפים בטקס וכו', מגיל 15 שזה מתחיל להיות ממש מקצועי אנחנו משתתפים גם בכסף זה אלה הקריטריונים.

שרון רומם:

דרך אגב ההשתתפות אני דיברתי עם לירז, ההשתתפות לא תלויה במצב סוציו אקונומי של המשפחה, שלמרות שמן הסתם מי שהגיע לרמות אולימפיה וכאלה המשפחה הוציאה הרבה יותר, להבדיל מהמלגות החינוכיות או הלימודיות שהם חולקים, ולגבי הזה של הקבוצות יש לי הערה שרשום שם את ה – 50 נקודות במצטבר אבל אני לא הבנתי עדיין איך מחלקים את הכסף, אני

מבין שזה היה בגבולות 5,000 ₪ פר קבוצה.

הילה טרייבר:

המקסימום של זה, זה כתוב בזה, המלגה המקסימאלית היא 5,000 ₪ תקצבו את זה בזה ולפי זה היא עושה.

שרון רומם:

אני מבין ששנה שעברה מימשו שתיים בסך הכל בפוטנציאל יש בין חמש לשש או משהו כזה? יש שלוש כדורי רשת ועוד אחת ביקום בקבוצות אני מדבר.

הילה טרייבר:

בקבוצות כן, בקבוצות יכולות בעצם לגשת כל קבוצה שהועד המקומי תומך בה, זה לא תמיכה אז אנחנו מתקצבים בעצם את הועד המקומי, אנחנו לא מעבירים ישירות כסף לקבוצה עצמה, זה פעילות של הועד המקומי.

מירב קורן:

איפה כרגע יש?

הילה טרייבר:

יש כדור רשת ביקום, יש כדורסל בשפיים, קבוצות שזה התארגנות תושבים.

אלי ברכה:

הם אוספים מישובים אם זה יקום זה לא רק תושבות יקום זה גם..

שרון רומם:

זה גם בבני ציון באולם.

הילה טרייבר:

בכל מקרה בניגוד לכל המלגות האחרות שאנחנו נותנים מה ששרון אמר זה לא מלגה סוציו אקונומי אלא מלגת הישגים בניגוד למלגות סטודנטים או למלגות בתי ספר של שכר לימוד, זאת מלגה שהיא מבוססת הישגים של ספורטאים מצטיינים כדי לעודד את הנושא הזה.

שרון רומם:

הילה איך התרגום של זה לכסף?

הילה טרייבר:

היא נותנת לו 10 נקודות, היא לוקחת,

שוקי ארליך:

השאלה שלך כמה היו התקציבים של זה?

שרון רומם:

כן שאלה רלבנטית.

הילה טרייבר:

המקסימום הוא 5000 ש, ליחיד, לקבוצות זה היה עד 10,000 ש והכל זה דיפרנציאלי, בשנה שעברה שמנו בתקציב הזה 25,000 ש ניגשו 2 קבוצות ועוד מצטיינים ל - הכל.

שוקי ארליך:

זה לא מעט מידי?

הילה טרייבר:

אתה יודע שוקי זה עניין של סדרי עדיפות, אני אגיד משהו על המלגות בכלל, מלגות הסטודנטים שהיינו מתקצבים ב - 100 אלף ש מאז שהתחלנו לבדוק באמת ירדו משמעותית אז יכול להיות שתהיה הצרחה בסעיפים של המלגות אם נצטרך, אם נראה שהמלגות של הספורט נדרש יותר.

אורלי עמיר:

למה של הסטודנטים ירדו משמעותית?

הילה טרייבר:

כי יש סוציו אקונומי, והמלגת סטודנטים היא עד 11 אלף ש, והיא מלגה גדולה והיא לפי סוציו אקונומי, ויש לה גם מדרגות, בעבר היו מביאים לנו והיינו נותנים ואז הבנו שעובדים עלינו וביקשנו תדפיסי בנק וזה ירד, חצי מהאנשים הפסיקו להגיש זה עובד היום באמת, באמת על הנזקקים.

אליעד ויסמן:

כמות קטנה יותר מה שמועצות אחרות עושות.

הילה טרייבר:

לא זה ממש לא.

רון רותם:

הילה רק שאלה להבהרה 30 נקודות זה כאילו המקסימום?

הילה טרייבר:

כן זה המקסימום.

רון רותם:

אם יש ספורטאי אולימפי ניתן לו רק 5,000 ש.

הילה טרייבר:

אפשר לקחת ממקום אחר.

אלי ברכה:

אם הוא בונה להיות אולימפי מהכסף של המועצה שישכח מזה.

הילה טרייבר:

דרך אגב לירז שהיתה מתעלמת מקצועית בנתניה אומרת ש – 5,000 ₪ זה לא מעט כסף יחסית למה שנותנים ברשויות אחרות.

שרון רומם:

מניסיון של מרים והבת שלה אנחנו הצטיינו בעיקר בכל הכבוד.

הילה טרייבר:

יש לנו עושים להם טקס מכובד וזה לא רק עניין של הכסף כי הרעיון באמת להכיר אותם ולא רק לקבל. יש נמנעים? מתנגדים? יופי. טוב.

סעיף 1 הצגת תכניות עבודה: אגף שירותים חברתיים, אגף חינוך בלתי פורמלי.

אליעד ויסמן:

קודם כל שלום לכולם קצת לגבי המלגות שהחלק החברתי של זה הוא מדהים, כלומר בשנתיים שהילד הזה מתקיים, קודם כל הספורטאים המתאמנים, לא משנה אם זה חובבני לקראת אולימפי מצאו בית חדש במועצה ובעיני זה הסיכום האמיתי. אני אגיד דבר נוסף שהערב מלגות שהשנה יעבור עוד שדרוג זה אירוע מכונן, כלומר זה אירוע חברתי שמוקיר, נותן, בשאיפה שהוא רק יגדל ואני רואה כבר את הסימנים של מה זה עושה להם בהמשך הדרך, ואני מאוד, מאוד בעד. טוב אז אני אציג קצת ככה איפה היינו ואיפה אנחנו הולכים קדימה. אגף לחינוך חברתי קהילתי הישגי 19, שלב ראשון היה באמת להקים, לאייש, אנחנו מאוישים ב – 90 אחוז, יש לנו תפקיד אחד שאנחנו לא מצליחים לאייש רכז, רכזת להבה, שבעצם בהגדרה זה בעל תפקיד שיושב על לעבוד עם בני הנוער נקרא לזה השקופים יותר אני לא אוהב את המילה אבל כל מי שנחשב שוליים וצריך שיראו אותו יותר, אנחנו עושים מאמץ על לאייש לא מצליחים אנחנו נצליח בסוף, אבל מבחינתי לפחות מבחינת רמת ההטמעה של האנשים של מי שנכנס היום אנחנו כבר רובם מעל חצי שנה בתפקיד סקר שביעות רצון פנימי, מצוין, כלומר טוב להם במועצה, אוהבים את המועצה, נהנים ממה שקורה פה, ובעיקר גם עובדים ממש עובדים ומורגש. עלייה בכמות משתתפים בכל הפעילויות ראינו השנה עלייה משמעותית, כלומר בכל פעילות שעשינו יש עלייה של מ – 10 עד 15 אחוז כולל פעילויות חדשות לגמרי שייצרנו אתה רואה איזה שהיא היענות זה משהו שנדבר עליו בהמשך. יעד שאני שמתתי זה היה להיות אנשי מקצוע כלומר לא רק להיות המפעילים אלא להיות אנשי מקצוע טובים ושותפים, שרכז, רכזת חינוך או מנהל קהילה /

מזכיר יתייעץ איתנו על תכנית שהוא רוצה לעשות, אנחנו מתקרבים לשם, כלומר כולל התאמות של כל מיני פורומים וקבוצות רלבנטיים. אחד הדברים שאנחנו משקיעים בו הכי הרבה מאמץ .. זה שותפויות אני חושב שאנחנו עשינו קפיצה משמעותית אני רואה איך הלו"ז האגפים נראה מלא בפגישות עם שותפים כלומר אין יום שמישהו לא יוצא להיפגש עם שירותים חברתיים, עם הספרייה, ישובים, כל הזמן זה משהו שמבחינתי הוא בייסיק בזה ששום מהלך לא מתחיל מאיתנו וגם אנחנו שם, זה בייסיק בעבודה. עמידה בהכנסות.

שוקי ארליך:

מה עם הוצאות?

אליעד ויסמן:

תיכף נגיע להוצאות. אחד הדברים ששמנו לעצמנו זה גם להביא הכנסות, אני חושב שתמיד ככה זה משהו שהיה בצד, והשנה עמדנו בהכנסות כולל כספים שלא חשבנו שיגיעו דוגמא ספורט, לירז מצליחה להביא כסף מאגודות שלא קיבלנו קודם, מחלקת הנוער עברה את ההכנסות שלה, כלומר משהו שגם דנו בו בכלל בנושא של גביה ובמקביל בשנה הבאה אתם תראו אנחנו רוצים להביא יותר כסף אם זה גופי ממשלה, עמותות כל גוף, כדי לראות שאנחנו לא באמת צריכים להוריד את הפעילות. נושא אחרון שנה שעברה דובר הרבה היה בעצם סוג נקרא לו מחקר או סקר על הנוער ועל פעילות מקצה אחד וחוסר פעילות בקצה שני, שמנו שני דברים שנוכל להגיע ליורת בני נוער, ואחד היה פעילות שלאורך הקיץ התחילה ונמשכה שנה של לילות לבנים כאלה להגיע לישובים להגיד אנחנו פה להביא תוכן, צד שני זה היה בעצם מעבר לפעילות להתחיל לייצר רשימות, לעבור בישובים לבדוק מי נמצא, מי לא נמצא, זה דברים שקורים היום הישובים חלקם מופתעים מהפניה הזאת בכלל, ואני אתן דוגמא ששלחנו סקר של תגידו איפה בני הנוער שלכם נמצאים והתחילו ככה חלק אמרו מה אתם רוצים והיום אנחנו לאט, לאט ממלאים אותו בשביל להגיע לדבר הזה שנקרא איפה בני הנוער במועצה, נמשיך עם זה. אתגרים, אי אפשר להגיע לנוער של המועצה בלי שיהיה מבנה ארגוני תומך שהוא לא תנועת נוער, זה אתגר פרטי כמה שנים אני אומר אותו, התחלנו פיילוט עם בית יהושע כפר נטר על רכז נוער מושבי, שהוא לא תנועת נוער.

הילה טרייבר:

רגע לחדד במימון הישובים, פיילוט בלי שהמועצה שמה כסף. הישוב מממן.

אליעד:

אנחנו נותנים תמיכה מקצועית ליווי ומתייחסים לאותו רכז כחלק מקבוצת הרכזים.

שרון רומם:

אני רוצה להשלים למרות שכפר נטר ובית יהושע הם חלק מכן השלושה של האיחוד החקלאי, עדיין יש הבנה שלא הולכים לתנועה, שיש בני נוער שלא

הולכים לתנועה.

אליעד ויסמן:

יש כמות קטנה למרות ששם יש עליה כביכול במשתתפים, אבל אנחנו מנסים לבדוק את זה, זה פיילוט שעשינו אותו פעם ברשפון זה מאוד, מאוד לא פשוט ובוא נתחיל מזה שאפילו מבנה לא קיים, בשבילנו נפגשים ואנחנו באמת רוצים לראות שאם נצליח שם נוכל לתת מודל עבודה לישובים אחרים אנחנו לא דומים בצורת עבודה למועצות שאימצו תנועות נוער ... מושגים מוכרים אנחנו באמת סוג של חדשנות. אתגר נוסף זה הסיפור והולך ונהייה יותר ויותר מאתגר של תכלול של לוחות זמנים, אנחנו עושים ישיבה באוגוסט, ביולי בדרך כלל שאנחנו מבקשים מכולם תביאו לו"זים ובואו נסמן דברים מרכזיים, השנה הגענו מבחינתי מבחינת הערכות התכנון אנחנו יותר טובים, אנחנו יודעים כל אחד מה קורה ואנחנו מצליחים להגיע לאירוע בלי להתנגש אחד בשני וגם ברמה של לסגת להגיד טוב אני מזיז, אתה מזיז כדי שבני הנוער / קהילה יהנו מאירוע בלי למה שמתם אחד על השני אירוע של המועצה, אירוע של הישוב. ספורט בחרתי משהו שדווקא הוא אתגר גדול, אני מאוד לוחץ על אלירז לייצר שיתופי פעולה אזוריים, כלומר בקדימה צורן איפה שאני גר היה שם מירוז משותף של שלושת המועצות, ואנחנו לא מצליחים כלומר ברמה שהצענו המון, המון נוסחאות למועצות שסביבנו, ליגת כדורסל משותפת, כדורגל בואו נעשה ממש דברים שהם נוסחאות קלות, אנחנו נמשיך להציע.

אורלי עמיר:

היה כדורגל, היה כדורגל.

אליעד ויסמן:

היה לבד, אנחנו עושים מעצמנו, גם שהזמנו אותם הם לא מוכנים לשים שקל זה ממש ברמה הזאת אני חושב שלירז הרבה יותר חרוצה כנראה מהשכנים שלנו אנחנו נמשיך כי אני חושב שבסוף המפגש עם מועצה אחרת הוא מפגש מעולה, ואנחנו עובדים עם דרום השרון לנסות איתם. נראה לי נושא מאוד, מאוד חשוב לצאת מהמועצה עם הנוער העובד יותר. גיוס תקציבים, תקציבי מדינה עמותות אנחנו אתגר שהתמודדנו מולו בהצלחה, אנחנו נמשיך להשקיע בו וללמוד איך מביאים יותר כסף. תכנית ניצנים תכנית חדשה נראה לי שהכרתם תכנית של רוח חיובית ישראלית. כל ההטמעה שלה במועצה מעבר לתוכן אלא הטמעה ארגונית לוקחת זמן, אנחנו ישיבות על ישיבות מבליים בהטמעה. הכנסנו תחום צעירים בסביבות פברואר עלה לאוויר, אנחנו רואים עכשיו ניצנים של אירועים כלומר אני אתן דוגמא של כמה הרצאות שהקהל של הצעירים הגיע, ואנחנו לראשונה מתחילים לדבר מה שצפינו קודם ונראה לי המושבים מכירים של המפה הדמוגרפית של המועצה, שבעצם קיבוצניקים נשארים, המושבניקים עוזבים איך אנחנו בתחום הצעירים נותנים לזה מענה, וגם מי שבסוף זה הבית אז גם זה חשיבה שאנחנו רוצים להשקיע בה יותר מאמץ, אם תרצו אני אגיד מה התכנית בהמשך ובעיני הדבר המשמעותי שאנחנו התחלנו בשנה שעברה, שנה שעברה יצאו 68 לשנת שירות מכינות זה

המון ברמת חוף השרון והתחלנו מאמצע השנה ללוות אותם באופן אקטיבי כלומר ברמה של להרים טלפונים, לקבוע איתם, לשאול מה שלומם לא פעם אחת בשנה, לראות אותם בעיניים, לראות מי קשה לו ומי קשה לה יותר, כרגע המצב סבבה, אחרי סבב ראשון, אנחנו נמשיך להשקיע אנחנו מודעים למורכבות שלה שנה הזאת, מורכבות אני אתן דוגמא של מועצות אחרות ששמענו עזיבות של שנות שירות בגלל קושי מאוד, מאוד גדול בלהתמודד עם מערכות כולל מכינות שאני השבוע היתה.

תמנה שמאלי:

לא הבנתי קושי של מי עם מי?

אליעד ויסמן:

קושי של ה - בני נוער שיוצאים לשנת שירות, להתמודד בשנת השירות, כולל סתם מישהי שהיתה, עכשיו היתה במשרד באה לספר שהם עשו שבוע שטח במכינה, והיתה חולה מתוך ה - 4 ימים 3 ימים והיא לא יצאה הביתה עד היום האחרון כלומר מקומות שאנחנו רואים איזה אתגרים יש להם כל מיני סיפורים שאנחנו מכירים ובעיקר רוצים שנבוא לספר לנו אותם.

תמנה שמאלי:

אני מקווה שאתם עם יד על הדופק על המכינות.

אליעד ויסמן:

אנחנו מתחילים עכשיו יותר, כלומר זה אתגר בשבילנו להגיע אליהם ולגרום להם לשתף פעולה איתנו כי אנחנו ממש עליהם זה מסגרת אחרת, אנחנו לא נוותר, כלומר אנחנו לומדים להיות...

שרון רומם:

יש מכינות ספציפיות שיש ניסיון איתם?

אליעד:

יש מכינות שהחברה שלנו הולכים אליהם סתם תבור זה מכינה מאוד מבוקשת שהתפצלה וגם היא מכינה שקלטה גם את החברה של נחל צפית בקיצור זה מכינה מאוד ידועה, הם לא פתוחים כמו השנת שירות ברמת שיתוף הפעולה כלומר זה מערכות שאולי פנימית יש להם קשר. עשינו יריד מכינות.

תמנה שמאלי:

כי הם מסתירים.

אליעד ויסמן:

אני מקווה שלא, אז אנחנו מנסים לשאוב מהחברה שלנו מידע אני מסכים על זה, אנחנו שואבים מידע מהחברה שלנו, עשינו יריד מכינות הזמנו אותם והם הגיעו לראשונה הרבה, השנה אני צופה שיהיו הרבה יותר, יש כבר התעניינות

במכינות יורת מיציאה לשנת שירות בקיבוצים של התנועה הקיבוצית כל שנה זה משתנה, אנחנו נתאים את עצמנו כלומר נלמד אותם, נכניס רגל אחת פנימה ברמה של להיות שם יותר,

דני מנהיים:

צריך מנגנון אולי של ייעוץ לפני שהם נכנסים כי הם לא כל כך יודעים יש להם אידאולוגיה גדולה הם נורא רוצים אבל הם לא ממש יודעים למה לצפות, מישהו צריך לעזור להם.

אליעד ויסמן:

בצד שלנו או שלהם?

הילה טרייבר:

לא הוא אומר איך אתה מכין אותם לקראת.

דני מנייים:

אנחנו צריכים להכין אותם.

אליעד ויסמן:

אנחנו מכינים אותם יש לנו ברמת הכנה סתם דוגמא לפני שבועיים היה מפגש עשינו להם מפגש מדמה מיון, הגיעו כמעט 40 חברה מ – יב' ובאו למדו איתנו מה זה מיון, לפני שאתה מגיע לכאן למיון, הבעיה זה לא המיון הבעיה זה העומס שאתה מדמיין משהו אחד והמציאות היא אחרת. מפגיש עם בוגרים, עושה הכנה, אנחנו עושים עם יב' תהליך ארוך בוגרים, עושים הכנה להורים הכל, אבל בפועל אני לא יכול להחליף אותם בחודש הראשון במכינה אבל אנחנו מנסים לעשות להם במקומות שיפנו אלינו בעת משבר, ואנחנו יודעים לזהות את המשבר. מי שהיום בעצם מלווה אותם זה מי שליווה אותם ב – יב' שהוא יודע לזהות את כמו הורה את הטון משהו בדיבור הוא מזהה שיש משהו שקרה ממש ברמה הזאת, כולל פגישות אישיות בימי שישי שהם חוזרים הביתה.

דני מנהיים:

נראה לי שאם יהיה התמקדות בכמה מכינות אז יהיה גם תקשורת מול רמת המכינה וגם המשכיות של בוגרים בתוך המועצה כמו ביחידות צבאיות.

אליעד ויסמן:

הבעיה שהם כמו פרחים, כמות המכינות הכפילה, ושילשה ורבעה את עצמה בשנים האחרונות.

דני מנהיים:

איזה ... שיש כזה רצון לעשות את התהליך הזה של מכינה, שנת שירות, אנחנו גמרנו תיכון הלכנו שבוע אחרי זה לצבא.

אליעד ויסמן:

היום הרבה מאוד הולכים השנה יש כבר מעל 80.

דני מנהיים:

מה עושה את זה?

אליעד ויסמן:

אתה רוצה את הדבר שאני חושב באמת אני אגיד את מה שאני חושב מעבר למעורבות והתנדבות שזה השנה האמיתית שלהם, שאם כנראה לא היה אותה שאתה יכול להיות מחוץ לבית, להתבגר באמת ולתאום לחברה אחלה דיל של החיים.

דני מנהיים:

ולא להיות בצבא.

אליעד ויסמן:

נכון ולבוא לצבא ואנחנו אומרים לבוא לצבא יותר מבושל. זה הסיבה שברמה הארצית שיש עלייה שהם קלטו את העניין.

אורלי עמיר:

יש גם טייטל של נוער איכותי, זאת אומרת זה נותן איזה שהיא כניסה לאיזה שהוא.

שוקי ארליך:

יש נכונות, פשוט פה.

אליעד ויסמן:

להתבגר ולתרום.

מירב קורן:

הצד השני של זה בהערת אגב הצד השני של זה שאחרי שנה כזאת בעצם .. צריך להיות חפ"ש או שהם התרגלו להיות מאוד, מאוד משמעותיים. יש כאלה שמקבלים את זה קשה.

אליעד ויסמן:

יש המון קולות זה יכול להיות שיחה נפרדת מה תופעות הלוואי של שנת שירות ומכינות עבור הצבא ואחרי הצבא.

מאיר דור:

שתי הבנות שלי עשו שנת שירות אני חושב שזה תרם להם בצורה בלתי רגילה, אני חושב שמסרתי משהו אחד וקיבלתי משהו אחר לגמרי.

רון רותם:

תיקנו את כל המחדלים.

אליעד ויסמן:

אנחנו בעד. טוב 2020 הניסוח הוא ניסוח שלי בתכנית עבודה של 2020 זה, זה השפה שלי היא קצת אחרת משפת תכנית העבודה שתודפס להמשיך ליצור מעורבות ומנהיגות חברתית משפיעה זה אחד דבר שני אנחנו ממשיכים לייצר חוויות של השתייכות משמעותיות ואפקטיביות לעבוד על זה אנחנו מבינים מה זה חוויה, ממש מבינים שחוויה אחת יוצרת שינוי דרמטי אצל מי שעבר אותה, חיובית כמובן, ברמה המטרה השלישית באמת לעזור, לסייע בבינוי קהילתי פיתוח הון אנושי זה בעצם עבודה משותפת עם השירותים החברתיים על מנגנון שעובד ביחד, וברמה הפרטית שלי זה לייצב ולחזק את השדרה הניהולית שלנו, יש לי מנהלי תחומים מתחתיהם יש אנשים שכפופים אליהם, לדעתי זה כמו משפחה זה לעבוד על הכל ביחד. הייתי צריך לבחור בתכנית על מה להתמקד אז בחרתי שניים שהם בעצם קצוות אז איך אני מסייע בבינוי קהילתי בפיתוח הון אנושי, אז אחד זה בעצם אנחנו עובדים על היום לייצב ולחזק בעלי תפקידים מקבילים כלומר אחד הפורמטים שאנחנו מנסים היום לייצר, קראנו לזה פעילים ישובים אם אני אקח לדוגמא את עולם הספורט הדבר שלירז הכי רוצה זה דירקטוריון ספורטיבי, כלומר היא אמרה אני היום זה אמירה של אחרי שלוש שנים אני חושב שמישהו מספיק בוגר אומר אותה היא היתה שמחה שיהיה לה תושבים מעורבים שמבינים ספורט ואת הצרכים שלהם שוב ויושבים איתה כמו דירקטוריון ואומרים לה בואי נדבר על תכנית עבודה מה אנחנו חושבים שאת צריכה לעשות פה, מה מתאים יותר או פחות היום היא עושה את זה בעיקר פנימי שלנו זה דוגמא אחת, ולירז היום מתחילה לקדם את הנושא, זה נושא שאנחנו עובדים עליו כמעט כל יום על איך מגייסים את האנשים האלה, איך פונים אליהם מי הם האנשים, לייצר שיתופי פעולה לטובת הישובים בין הישובים בתוך הישובים, דבר נוסף זה פגישות שאנחנו עושים היום בתוך הישובים להבין עם מה הישוב מתמודד, איזה צרכים יש לו לצאת מהמקום שאנחנו הגורם שיודע.. ששואל, ואחד הדברים שאנחנו עובדים עליו היום זה בעצם פורום מועצתי שמדבר על בעלי תפקידים בתוך המועצה שכולם בעצם יש להם אוזניים לישובים ברגע שיושבים ביחד מבינים איך תוקפים בעיה, עידוד מעורבות של ציבור בנושאים שהם בעלי עניין, בסדר זה דווקא בא מכל מיני עולמות מעולם החינוך עד עולם של ביטחון קהילתי. אני אלך לאחרון של בעצם להקים קבוצות/סיירות הד הוק, לדוגמא סיירת הורים, עברה שינוי אנחנו סיימנו בדיוק הכשרה, היא סיירת שהיום אני רוצה לחשוף אותה שתהיה חלק מעולם הנוער בצורה הרבה יותר משמעותית, הכשרנו אנשים חדשים היא התחדשה לגמרי ולעזור להם להבין את האחריות שלהם בתור הורים בסיירת. אני אלך למנגנון הפנימי שלי איך אני מייצב ומחזק שדרה ניהולית באגף הזה, לייצר שדרות ממש יש לנו ישיבות שאתם מכירים, ישיבות אגפיות, מנהלי תחומים כל דבר שמייצר סדר, אנחנו עושים משובים, סיימתי

סבב משובים ראשון של כל העובדים שכפופים ישירות אליי וסבב שני זה מי שלא כפוף אליי בשיחת חתך שהיא לא משוב. במקביל אנחנו עושים איזה שהוא שיח ומשותף ולומדים מכל מי שעובד איתנו תגידו לנו מה אנחנו עושים סבבה ומה אנחנו פחות, מה שבעבר ... וכמובן המקום של למידה אתה ממש מנהל סמינר, מפגשי עיון, מפגש עם מחלקות אחרות, בקיץ האחרון פגשנו את גליל עליון שזה מועצה מדהימה ועשינו פגישת עבודה כל שותף לקח את המקביל שלו. אני אתן דוגמא אחת מהתחום צעירים שהיה לו רעיון מבריק הם הקימו תאי סטודנטים הם בעצם פתרו בעיה שאני הייתי עסוק בה, הם מבינים שבגיל 23, 4 והלאה כולם יוצאים ללמוד שזה מאוד משמח ואיך אתה שומר על קשר עם אותם חברה, אז הם לקחו סטודנט מרכזי שנה שניה, שלישית בכל מקום והפכו אותו בעצם למרכז תא סטודנטים שהוא גם הקשר למועצה וגם נותן מענה למי להשכיר את הדירה, בוא אני יעזור לך ועד אירועים והתאקלמות בעצם במוסד עצמו.

מירב קורן:

מה האינסנטיב שלהם? של הסטודנט אני מתכוונת.

שרון רומם:

של קיבוצים אם אני לא טועה נכון זה על אותו שטח יש את מבואות חרמון זה רק משאבים, ורק קיבוצים.

אליעד ויסמן:

כן, כן זה מורכבות, אני יכול להגיד שזה היה נראה לי בנקודת ההתחלה מה שהם אמרו אבל שם זה קיבוצים יותר קל להם כי הם חוזרים הביתה, אני הייתי ישן במבואות חרמון הייתי מקבל תקשיב זה לא עובד לנו אבל לקחנו אותם למקום שאני מאוד, אנחנו יכולים לעשות את זה, יצאתי עם תחושה שאני יודע לעשות את זה.

שרון רומם:

כמה מתוכם למדו בתל חי נגיד?

אליעד ויסמן:

לא הרבה, לא לומדים, הולכים אלינו הם באים אלינו. הם ברופין. אנחנו בתל חי יש לנו גל גדול שנודד לשם המון, המון, שעובדים גם בקיבוצים פוגשים אותם כל פעם, יש לנו גל גדול כאילו באר שבע, תל חי, זה דוגמא נניח ללמידה שאני רוצה לעודד שאנחנו יוצאים ללמוד ומי שעושה את העבודה מעולה יש לנו עוד כמה רעיונות מי אנחנו רוצים ללמוד. דבר אחרון זה מתחבר להשקעה של המועצה בעובדים שזה משהו של לייצר במועצה שדרת עובדים חזקה, כל עובד בעצם במחלקה יש לו מסלול שאני בונה לו על סמך הותק שלו יוצא ללמוד בקבוצה חיצונית אם זה קבוצת למידה, נניח אשאל שהוא רכז מפעלים ורכז צעירים הולך לעשות קורס ניהול אירועים עד 500 אנשים, משהו שיעשיר אותו ויתרום לנו אז אני משקיע בזה באמת שגם היום יום שלהם נראה סבבה

אבל גם יש להם אופק לאן הם מתקדמים. דרישות ל – 2020 - אז אנחנו הולכים לגייס תקציבי חוץ כלומר מכל מיני גופים, עמותות שאנחנו לא מכירים ונצא למסע משותף, יש לנו היום סתם דוגמא בביטחון קהילתי יש לנו שותף שנקרא המשרד לביטחון פנים שיש תקציב מאוד יפה שהוא מצ'ינג 50/50 אנחנו נמשיך בכיוון הזה, אנחנו הולכים לחדש את התכניות מנהיגות ומעורבות חברתית. יש שני כיוונים אחד תובנה שהיתה לנו מהגיוס של אניל א יודע אם הכרתם את תכנית עמיתי דילר, באו להתגייס קרוב ל – 60 התקבלו 20, השאלה שהעסיקה אותי זה מה קורה עם ה – 40, אז שנה הבאה אנחנו נפתח, אני בפנטזיה רוצה כשאתה בא להתמייך אתה בא להתמייך לכל מיני אפשרויות ולא לאפשרות אחת, וואלה אתה לא מתאים בזה אבל בזה אתה יכול להיות מדהימה, וזה הכיוון שאנחנו הולכים עליו, להקים הנהגת צעירים של גילאי 20 פלוס שזה עשהאל זה הפרויקט שלו להקים אותה, של החברה הצעירים שיגידו לנו מה טוב להם בסדר זה הכיוון. המשך שיתופי פעולה לבנות תכניות עבודה רלבנטיות לשטח, תכנית 2020 תראה ככה כבר כלומר הרבה יותר מותאמת ובשאיפה לאייש את כל התפקידים כלומר עוד תפקיד נוסף במחלקה ואני לא יודע מה המועצה מכינה לי אם יש איזה משהו שיזרקו אליי כרעיון נוסף.

תמנה שמאלי:

תגיד רגע אליעד הסיפור עם בני 20 פלוס כאילו זה גיל של נוער, הם הרי כל אחד טיולים עניינים מה הכוונה לעשות איתם, מה המחשבה?

אליעד ויסמן:

אני אגיד רגע את הרעיון הכללי חילקנו אותם לשלוש קבוצות גיל, עשינו ממש כמו חבילות סלולר, 18 עד 23, 24 עד 29, ו – 29 עד 35 כל קבוצה יש לה חבילה משלה, שזה ברמה של מה מתאים לגיל שלי, נניח גילאי 24-29 זה שנה שמתחילים ללמוד את הסטודנטים הרלבנטיים, יש הרצאות רלבנטיות, נושא של הכנה לתעסוקה, כלומר להכין לגבי השכלה ממש בנינו להם קונספקט שעכשיו מתחילים לשווק אותם החוצה, זה דוגמא אחת ויש כל מיני אירועי רוחב, מוסיקה מאוד מביאה אותם חזרה הביתה.

תמנה שמאלי:

איך זה מגיע אליהם?

אליעד ויסמן:

הנהגת צעירים, כלומר מעבר לזה אנחנו מקימים הנהגת צעירים של בעצם חברה צעירים שיהיו השגרירים שלנו, שידברו הרבה יותר טוב מאתנו, אנחנו לא מדבררים.

תמנה שמאלי:

איך אתם מגיעים אליהם?

אליעד ויסמן:

אני מסמן בדרך כלל אני מכיר את רובם היום, מסמן לאסי כל מיני חברה.

הילה טרייבר:

יש פייסבוק, יש אינטרנט.

אליעד ויסמן:

זה באמת אחד על האחד אתה מצביע עליהם, זה אחד על אחד הוא פונה לחברה שאנחנו מסמנים עד גילאי 26, 27 וכבר גייס כמה מהם, גויסו עד המפגש הראשון יהיו הרכב מלא.

אורלי עמיר:

איפה הם יכולים לשמוע על התכניות שלכם, מה אתם מוציאים? מי שעדיין לא פנו אליו.

אליעד ויסמן:

אז זהו אנחנו עובדים סבבה אינסטגרם פייסבוק לא מגיע לכולם פתחנו אפילו קבוצת קראנו לה עדכוני חוף השרון בוואצפ, שהיא מלאה בחברה צעירים שהצטרפו על דעת עצמם כולל קבוצת עבודה, דורשי עבודה, אנחנו מנסים בכל כלי אפשרי, אני מאמין שזה עניין של חצי שנה מהיום אנחנו נהייה ברמת גמישות הרבה יותר גבוהה.

אורלי עמיר:

זה מופיע באתר של המועצה איכשהו יש קישורים לזה?

תמנה שמאלי:

איך קוראים לזה אם אני רוצה לשאול את הבת שלי אם היא שמעה על זה איך אני שואלת אותה שמעת על?

אליעד ויסמן:

צעירים בחוף השרון, אולי את עשהאל היא מכירה. טוב תקציב נראה לי.

אורלי עמיר:

אתם מקבלים הרבה נקודות באמת כל הזמן.

אליעד ויסמן:

אני אגיד לכם שמבחינתי הצעירים של המועצה זה האתגר הכי גדול, הרבה יותר מהנוער כי איפה שהוא אני חושב שאמרת את זה פעם אחרונה אני פשוט חוזר אליו כל הזמן בתחושת הריק, תחושת הריק האמיתי שהם סבבה ככה

צריך להיות, וברגע שאתה משתחרר מהצבא ועד שקורה לך משהו בחיים חלקם לא מסתדר, אני פוגש אותם איך שהוא אנחנו מגיעים אליהם כי אנחנו שומעים כל מיני סיפורים, זה גיל סופר משמעותי שעם כל הכבוד ה.. לא מכינה אותך לכלום, אז אנחנו הולכים להשקיע המון מאמץ ברמה של לתקשר איתם, להציע להם אפילו רעיון שהמשרד שלנו יעבוד אחרי צהריים להזמין אותם לייעוץ, אותי הם מכירים ואת עשאל הם הכירו ונוח להם לשבת איתנו זה הכיוון, כלומר מישהו נטרלי, תומך, שיהיה איזה מדרגה שהם יעלו בה. תקציבים שתכירו אני רק מכירים.

שרון רומם:

דילר משרת 20 איש או שאיפה ליותר?

אליעד ויסמן:

דילר משרת 20 איש כל שנה רוב התקציב מגיע, המועצה שמה אם אני לא טועה. המועצה שמה את הכסף של הרכזת, כל הכסף מושקע מבחון, כלומר הם משקיעים את רוב הכסף בתשלומי הורים. פרויקט חדש שאני רוצה להתחיל זה תיאטרון קהילתי. אחד הדברים שזיהנו בשיח זה אותו שיח שאת ואני היינו שהקשר בין דורי זה דבר שחשוב פה, תיאטרון קהילתי לדעתי זה אחלה פלטפורמה שגם מודרני קצת לעשות על זה חדשנות, ואנחנו כבר בזה אבן ראשונה ששמתי להתחיל לבנות את הדבר הזה. פסטיבל מוסיקה שאתם מכירים, תקווה עובר מיקום, ויורדים לים היה עוד רעיון שהורדתי אולי ב – 2022 אני אעלה אותו לאוויר. זהו ילדים ונוער התקציב שלהם 1,450,000, סחתי, ספורט גם תקציב שגדל נראה לי תוך שלוש שנים הוא היה פעם 100 קפץ ל – 550,000 רק הספורט היום כן תקציב של 3,000,000.

הילה טרייבר:

אני רק אגיד קודם כל ההנחיה בתקציב היא שאין שינוי משנה שעברה מאישור התקציב הקודם גם התכניות הכל זה אחד על חשבון השני. אין פריצה של מסגרת התקציב משנה שעברה, גם אמרתי לאליעד צריך לקבל החלטות אם עושים אירוע גדול, או אירועים קטנים אבל זה תמיד באותה מסגרת תקציב, לא יהיה השנה יש בעיה, תהיה ירידה משמעותית בהכנסות ארנונה כבר יש, ולכן התכניות של המחלקות מתקזזות למה שאפשר.

שרון רומם:

אפשר לראות את זה נגיד זה ביטחון קהילתי כמה זה מתוך זה, זה ממשרד לביטחון פנים.

הילה טרייבר:

ביטחון קהילתי זה 50/50.

שרון רומם:

פסטיבל מוסיקה כמה ההכנסות שלה?

הילה טרייבר:

כלום. כלום. תקציבי חוץ להבה וזה, זה 50/50 על שכר ובפעילות הרוב עלינו, דילר זה רק העניין של הרכז, רוב ההכנסות האחרות נוער, פסטיבל מוסיקה ההכנסות זה מינימום של מינימום, זה אולי מגיע ביחד ל – 100,000 ₪.

שרון רומם:

בקיזור ... 2 מיליון מתוך ה – 3.

הילה טרייבר:

לא איזה 2 מיליון, 2.5 בקלות.

שרון רומם:

זאת אומרת הכנסת 845.

אליעד ויסמן:

זה הצפי כן השאיפה להביא כסף מבחוץ.

הילה טרייבר:

השאיפה בפועל ההכנסות מפסטיבל המוסיקה שאתה מוכר כרטיסים ב -50 ₪ כמה אתה יכול לראות 50 אלף ₪? אם יש לך 1000 איש.

שרון רומם:

אמרת לפי הכנסות 845.

אליעד ויסמן:

הצפי של הכל, הכל, הכל בהנחה שנביא כסף מבחוץ ועם שותפויות קיימות אני לא בונה על ההכנסה אני בונה על הכסף שנביא מבחוץ כלומר הפנימי שלנו הוא לא הרבה, אנחנו לא מעלים כמעט גם אם זה טיול של שלושה ימים אנחנו לא מעלים גם ביחס למועצות אחרות אני אקח סתם מסע יב' שיוצא עכשיו יש מועצות שגובות 950 ₪ אנחנו גובים 630 אנחנו ... את הסיפור של העלויות לעומק גם במחיר שנתארגן אחרת ולא נעלה את העלויות כי להרבה זה כבד.

הילה טרייבר:

אני חייבת להגיד שיש לנו שיחה זה גם שיחה שלפעמים עולה לנו במחלקה לשירותים חברתיים לגבי הפעילויות של הקשישים שאנחנו לא לוקחים עליהם כסף בכלל, הם באפס עלות, שזה מאוד, מאוד חריג שהכל מסובסד כי יש דרך לצמצם את ההוצאות על ידי הגדלת הכנסות וחיוב יותר שההופעות יעלו ל – 50 ₪ אלא 100 ₪ ולעלות קצת את ההכנסות האלה.

תמנה שמאלי:

אם כבר של המבוגרים. אם כבר של המבוגרים.

היהל טרייבר:

גם וגם, גם של הגיל השלישי, הגיל השלישי הוא בכלל בחינם כל האירועים שעושה מתי לגיל השלישי הם באפס תשלום אבל זה שאלה שהיא יש לה כל מיני משמעויות, כי נגיד גבייה מהגיל השלישי אנחנו גובים דרך כרטיס אשראי ודרך האינטרנט אז מה ה אומר לגבי האנשים בגיל השלישי איך הם קונים את הכרטיסים לא כולם יכולים, הנגישות של זה, יש לזה כל מיני נגישויות שאנחנו מתעסקים בהם, אבל יכול להיות שאם נצרה לשמור על רמת הפעילויות הזאת ולאור הירידה בהכנסות הארנונה לא תהיה ברירה נצטרך לעשות התאמות.

שוקי ארליך:

את יכולה לדבר מה זה ירידה בהכנסות הארנונה מה זה?

הילה טרייבר:

אני אומרת ירידה בהכנסות הארנונה נובעת מהרבה עסקים שנסגרים בנחלות עם הרבה מבנים של תעשייה ותעסוקה שלא מאוישים.

שוקי ארליך:

הקטע הזה הוא הרבה.

דני מנהיים:

תיקון 116 קוראים לזה.

הילה טרייבר:

יש לזה ירידה משמעותית גם אם הנכסים חוזרים לתעריף הנמוך בתב"ע זה עדיין אובדן הכנסה לא מעט.

מירב קורן:

זה שינוי שנדרש כמו שעשינו בזמנו בבית הנוער, שהיה בחינם ואנשים התחילו לשלם זה היה נראה כמו שבר גדול אבל ככה עשינו בכל מקום.

הילה טרייבר:

כן יכול להיות שחלק מהאירועים שאנחנו עושים עם סבסוד, אני אומרת שוב הגיל השלישי הקושי הוא קושי תפעולי.

תמנה שמאלי:

אבל עזבי את הגיל השלישי אנחנו הופעה סנדרסון ב – 10 ₪.

הילה טרייבר:

אבל זה הייתי חייבת כי מפעל הפיס מימן, מפעל הפיס מימן אמר לי בכמה למכור. יש רוב, רוב ההופעות, רוב הפעילויות שהן לא מסובסדות אנחנו גובים עליהם בין 50 ל – 70 ₪, העניין הוא בין הילדים לבין.

אורלי עמיר:

זה ללא סבסוד ה – 50 ש?

הילה טרייבר:

זה סבסוד של המועצה, אבל בדני סנדרסון זה היה סבסוד של מפעל הפיס, שזה 20 ש. לכל אחד.

אורלי עמיר:

אבל אתם מציעים את זה 50 ש לתושב מועצה ו – 150 ש לתושב חוף שזה פער.

הילה טרייבר:

אורלי אנחנו ממש לא רוצים שיבואו תושבי חוף, כי בקושי יש לי מקום לתושבים שלנו. בגדול הפרסום נובע מבג"צ שהיה בעפולה שהוספנו את התעריף. שאמרו שאתה לא יכול להגביל את זה רק לתושבים שלך.

אורלי עמיר:

אפשר לעלות לתושבי המקום.

הילה טרייבר:

זאת החשיבה, אני אגיד לך מה עומד על הפרק, כאילו החשיבה היא יותר עקרונית כי אם אני אעלה ב – 10 ש, 20 ש המשמעויות הם בטלות בשישים בתקציב כזה גדול, הקפיצה צריכה להיות קפיצה וההחלטה וזה יש לזה מחירים של מי יכול, וכו'. זה דורש חשיבה. טוב אליעד תודה רבה.

פבלום לם:

אני רוצה לשאול שאלה האם אתם יש במטרות התכנית כולה ההפעלה הזאת יש איזה מטרה ליצור איזה שהיא קבוצת מנהיגות?

אליעד ויסמן:

יש לנו הרבה.

פבלו לם:

אם יש משהו כבר?

אליעד ויסמן:

יש לנו בכל גיל נקרא לזה הקטנים עד הגדולים היום, יש קודם כל פורמט קבוצת מנהיגות הולך לגדול ולהוסיף קבוצות כן, כי בני נוער והצעירים פה נראה לי שזה הנושא שיותר מעניין אותם, זה דורש מאיתנו להשקיע המון משאבים אנושיים בעיקר כלומר מי מוביל את הקבוצות האלה, כן זה קיים פה, אני חושב שאי אפשר יהיה לעבוד בלי זה שבסוף הם כמו פעם לומדים לעשות

ולא אנחנו עושים בשבילם.

אלי ברכה:

אני רוצה לומר משהו שהוא תזכורת בנושא המחלקות, אחת המחלקות שיותר פעילה ויותר פוגשת תושבים שזה המטרה לפחות שאני מגדיר ואתה למנהלי מחלקות ולעובדים לפגוש תושבים מה שיותר, זה אחת המחלקות שפוגשת ומכירה, אני מדבר עם אליעד וגם הצוות שלו שנכנס בשנה, שנתיים אחרונות הם מכירים את בני הנוער, הם מכירים את התושבים שלדעתי משם מתחיל השירות, משם מתחילה שביעות רצון מהבחינה הזאת אני מאוד מרוצה מההיכרות שלהם עם התושבים.

שרון רומם:

לא מביקורת חלילה רק להבנה, הגבול גזרה של יערה במחלקה שלך כאילו איפה זה מתחיל איפה זה גומר איפה החפיפה ביניהם?

אליעד ויסמן:

קודם כל זה נושא ששמנו לב אליו, כלומר אנחנו נטו עובדים בשיתוף פעולה גם ברמה של איך פותחים את הכל, הנושא בדיוק זה, אני חושב שאחד הדברים שאנחנו מיסוד שולחן עגול זה היה בדיוק מתוך מקום לתת מענים כל אחד במומחיות שלו, אנחנו חינוך חברתי קהילתי, המענה שאני אתן אני אקח דוגמא יש אירוע בעוד שעה וחצי של מאבק ותמיכה באלימות נגד נשים אנחנו הולכים על הפן החינוכי, אשת המקצוע / שירותים חברתיים שיהיו שם נותנים את המענה של השלב הבא, אנחנו עובדים ככה נכון זה מודל שאנחנו עובדים, יש כמה פרויקטים שמיד סיוונה תרחיב על רעיונות משותפים ובעיקר אנחנו באים היום ביחד עם הרבה דברים יראו אותנו באים ביחד, ואני חושב שזה יתן, אני חושב ששנה מהיום אנחנו נדבר על פרויקטים שיצאו לדרך, זהינו את זה, זהינו את זה שהשם הזה קהילתי וקהילה צריך לדבר על מה שיתוף הפעולה.

סיוונה גולן:

אני חושבת שאולי אני אוסיף על זה שעבודה קהילתית שלנו יערה באמת אחראית על עבודה קהילתית בהיבטים של תהליכים ארוכי טווח, של סיוע לקהילה להתנהגות עצמה, לפתח מנהיגות מקומית, להתמודד עם משברים ולחוות ועדים חדשים שמתקיימים בקושי ועדיין לא מכירים את העבודה, אני חושבת אבל שאנחנו חיים בתוך המועצה שאנחנו חיים קהילה, ויש את ההסתכלות מקרו מלמעלה על הקהילה בגדול ויש פרויקטים יותר נקודתיים ואנחנו באמת מנסים כרגע לבנות בינינו את שיתוף הפעולה ולראות מה החלקים שלנו, מה הם התחומים שלנו, מה הם הנושאים שלנו, איזה נושאים אגף של אליעד מקדם ומה אנחנו יכולים בעיקר מה אנחנו יכולים לעשות ביחד וזה באמת נושא שעולה כרגע ונמצא באיזה שהיא בחינה פנימית בינינו לבינו עצמנו זה שאלה מאוד במקומה.

שרון רומם:

אי אנחנו רואים את יערה בשטח.

תמנה שמאלי:

יערה שייכת למחלקה שלכם?

אליעד ויסמן:

לא הצלחנו זה נשאר אצלה.

תמנה שמאלי:

אני בקשר איתה כל הזמן כאילו יש זיקה בין שתי המחלקות?

סיוונה גולן:

כן יש זיקה בין שתי המחלקות ואיך מתנהלת הזיקה הזאת ומה שלנו ומה של אליעד ומה עושים ביחד, יש הרבה מאוד נקודות השקה, יש דברים שהם שלנו ... שמעומקים ויש דברים שהם של אליעד אבל יש המון, המון נושאים שאנחנו ביחד ולשמחתנו אנחנו הולכים לפקטור ביחד אנחנו בצעדים מתקדמים.

אליעד ויסמן:

תודה רבה לכולם.

(אליעד יצא)

סיוונה גולן:

טוב אז ערב טוב לכולם נראה לי שאני מכירה חסרים פה נציגים, בית יהושע. טוב שמתי קצת שקף שקיבלתי את הנתונים ממחלקת הארנונה שלנו, מחלקת שירות ומידע נכון שבפועל לפי דעתי אנחנו מתקרבים ל – 15,000 תושבים אבל לפי הנתונים האלה 12,500 תושבים, ו – 4,400 בתי אב, אנחנו מטפלים היום כ – 180 בתי אב וכל ישוב יכול לראות איזה אחוז מבתי האב שלו מטופל על ידי המחלקה. אני כן רוצה להגיד שהצטרפתי למועצה לפני שנתיים וחצי מצאתי מחלקה מעולה אבל גם קצת מנומנמת איך אמרו לי המפקחים ולא כל כך מחוברת לשטח, ולא כל כך מוכרת על ידי הוועדים ועל ידי אנשים ואנחנו עושים בשנה וחצי אחרונות הרבה מהלכים כדי שיכירו אותנו, כדי להיות רלבנטיים ונגישים, ואנחנו רואים בחודשים האחרונים עליה מאוד, מאוד דרמטיות של פניות למחלקה. אני ישבתי עכשיו ורק בשבוע האחרון יש לנו 7 פניות חדשות, שזה עוד לא היה, תוך שבוע, כל פניה היא פניה, שדורשת הרבה מאוד תשומת לב.

מאיר דור:

חסר לך ישוב אחד. רשפון.

סיוונה גולן:

יורם שסידר לפי א' ב' שכח.

תמנה שמאלי:

סיוונה אם את יכולה להגיד כשאת אומרת מטופלים על ידינו מה.

סיוונה גולן:

בגדול היום ה – 100 אחוז אם אני מסתכלת על כלל המטופלים אז אני יכולה לחלק את האוכלוסיות לשלוש קבוצות, וזה ממש השנה, $1/3, 1/3, 1/3$, יש לנו 34% בערך אוכלוסיה ותיקה, קשישים, אזרחים ותיקים יש לנו בערך עוד 30% של משפחות פרט ומשפחה אנשים שפונים עם בעיות אישיות או משפחות או זוגות, ויש לנו עוד 33% משפחות על רקע של טיפול בצרכים מיוחדים ילדים או בוגרים עם צרכים מיוחדים. אם שנה שעברה 45% היו קשישים אז התמונה השתנתה על רקע זה שהטיפול במבוטחי חוק סיעוד של הביטוח הלאומי שהיה עד יוני האחרון באחריות המחלקות לשירותים חברתיים חזר לביטוח הלאומי ואז בעצם השתנתה החלוקה הפנימית של קבוצות. זה $1/3, 1/3, 1/3$.

שרון רומם:

אבל עדיין נשארים אנשים מבוגרים שהם טכנית הם בהגדרה של ביטוח לאומי?

סיוונה גולן:

הם בפנים, הם בפנים, הם בפנים כאלה שזה רק טכני, חזרו לביטוח לאומי אבל יש לנו הרבה כאלה שמטופלים אצלנו במרכז היום ועל ידי העו"ס באופן ישיר וקהילה תומכת ועל ידי מתנדבים שנכנסים לבתים זה לא שכל הזה,

שרון רומם: שחררתם.

סיוונה:

ממש לא. קצת לגבי ההישגים. אז כמו שאמרתי יש פניה עליה מאוד חדה במספר פניות אלינו, שבחרתי להדגיש את התחנה לטיפול זוגי ומשפחתי לפני כארבע שנים החליטה המועצה לפתוח כאן תחנה, כשעד לפני שבעה חודשים ממוצע פניות לתחנה היה 1.3 לחודש, בחצי שנה ראשונה של 2019 היינו ממש בקפיצה ל – 4.4 פניות ואנחנו כרגע על ממוצע שנתי של כמעט 4 פניות חדשות בחודש, חבר מביא חבר, מפנים אלינו, רכזות רווחה בקיבוצים, רכזות, מנהלי קהילה פונים אלינו ומפנים אלינו, התחנה הוסיפה כוח אדם ואנחנו מוצאים את עצמנו היום עם כ – 35, 40 טיפולים בחודש שזה מספר מאוד, מאוד משמעותי. לא יודעת אם אתם זוכרים בשנה שעברה סיפרנו שאנחנו השנה הכנסנו את מיזם בלב, שזה מיזם חדשני חברתי ראשון מסוגו בארץ.

שרון רומם:

זה לא עמותה שאישרנו תקציב או משהו?

סיוונה גולן:

כן, כן את ה – 180,000 לעמותת טופז, מיזם שמכוון לטפל בילדים להורים גרושים ומשפחותיהם, אנחנו עושים הרבה מאוד מהלכים להכניס את המיזם הזה, לחשוף אותו, לכלל הקהילה לבתי ספר, לצוות השירות הפסיכולוגי, ליועצות בתיה ספר, למנהלות בתי הספר, לכל מחלקת החינוך, לכל האגף של אליעד, ואנחנו כבר עם ניצנים ראשונים של הדרכות ויעוץ להורים, טיפולים רגשיים לילדים, קבוצת ... להורים גרושים והרבה מאוד השתלמויות לאנשי מקצוע. אני חושבת שמבחינת ההישגים שלנו אליעד דיבר על זה ואני גם מחזקת אותו מאוד אני חושבת שאם יש משהו שעשינו בו קפיצה מאוד, מאוד משמעותית זה בעבודה המשותפת שלנו, אנחנו עובדים אני חושבת 50% מהזמן לפחות ביחד, אם זה פגישות עבודה קבועות שלי ושל אליעד, עובדות סוציאליות והצוות שלו, צוותי עבודה הד הוק ובהרבה מאוד תחומים אנחנו מתייעצים ביחד, מתכננים ביחד, ממנים משאבים ולוקחים אחריות משותפת לתכניות, לדוגמא ערב הזה ערב משותף. נושא נוסף שאני חושבת שעשינו בו קפיצה מאוד משמעותית זה כל הנושא של התייחסות המועצה לתושבים לבעלי הצרכים המיוחדים, אם לפני שנה בעצם כמעט לא היו כאן תכניות, ולא היו כאן מענים המודעות היתה מאוד, מאוד נמוכה, השנה עשינו הרבה מאוד מהלכים שבסופם יצרנו מסורת ראשונה של קיבוץ געש, של הפנינג באסרו חג שבועות, שיהפוך להיות מסורת קבועה לילדים למשפחות עם ילדים עם צרכים מיוחדים. קיבוץ יקום הרים מפגש מאוד, מאוד מרגש עם עמותת אתגרים ובית הגלגלים במטרה לחשוף את הקהילה לאנשים עם צרכים מיוחדים, ואיך אנשים עם צרכים מיוחדים מרגישים ומה הם חווים, אנחנו עובדים עם אליעד על התנדבות נוער לשלב ילדים ובני נוער שלומדים בחינוך המיוחד ולומדים מחוץ המועצה איך לשלב אותם בשביל להיות בחינוך הבלתי פורמלי בשעות אחר הצהריים, אנחנו מתכננים כרגע פעילות מאוד מיוחדת שנקראת קפה שווה, לצעירים עם בעיות חברתיות שסובלים מבידוד חברתית, מבעיה בתעסוקה, לנסות ליצור להם איזה שהוא מפגש חברתי משותף להם ולאנשים מהקהילה, אנחנו עומדים לפתוח בקרוב חוג גודו ראשון לילדים עם צרכים מיוחדים ויש עוד הרבה מאוד תכניות חדשות בקנה. לגבי הטיפול באזרח הוותיק אני בהכרח ישים דגש על אוכלוסיית הקשישים שסובלים מדמנציה ואלצהיימר לצערנו אחוז הקשישים שסובל מירידה קוגניטיבית הולך ועולה ואנחנו מנסים להעניק להם יותר מענים במרכז היום שלנו, וגם לפתח תכניות שמגיעות לתוך הבתים קו חם, וקבוצת תמיכה לבני ובנות משפחה מטפלים. גם הנושא של הרכזות קשישים בישובים סוף, סוף אני חושבת שברוב הישובים יש מישהו שמרכז, שמרכז את הנושא יש לנו 4 פגישות בשנה פגישות למידה שבשבוע שעבר למשל שילבנו אותם יחד עם המתנדבים קבוצה יפה של מתנדבים, למפגש למידה על נושא של בדידות בגיל השלישי, ערב שהיה מאוד, מאוד מרגש ומשמעותי, וכמו שהזכירה קודם הילה את מתי ואת כל מפגשי הפנאי והתרבות, מתי אנרג'ייזר היא כל הזמן עסוקה בלפתח וליזום תכניות חדשות אז גם התכניות הותיקות הטיולים שלה מלאים, שני טיולים בחודש, הנופשוני

שלה מלאים, יום הוותיק עלינו מ – 100 איש יום הוותיק הראשון ל – 320 ביום הוותיק האחרון, מכללה לחוג לידיעת הארץ היא פותחת מועדון זמר עכשיו בדצמבר, פעילויות משותפות עם בית הספר בנושא גם תיאטרון עדות וגם מפגש בין דורי אנחנו עושים הרבה מאוד תכניות חדשות לטובת האוכלוסיה הוותיקה.

אנדי וולף:

איזה גיל?

סיונה גולן:

65 ומעלה. זה אזרח ותיק. יש לנו את הצעירים שככה. וההישג המשמעותי האחרון הוא לא אחרון הוא מאוד, מאוד מרכזי עשינו שינוי במבנה הארגוני של העמותה, אנחנו עבדנו עד לפני מספר חודשים במבנה ארגוני פונקציונאלי זה אומר שכל עובדת סוציאלית היה לה את התחום התמחות שלה, קשישים עם צרכים מיוחדים, משפחות, סדרי דין, ולמעשה בחודש יוני מאז חודש יוני אנחנו נמצאים בתהליך הדרגתי של מעבר למבנה ארגוני גיאוגרפי של עו"ס יישובי זאת אומרת שכל אחת מהעו"סים במחלקה בנוסף להתמחות שלה ולתפקיד שלה היא גם משמשת עו"סית של אחד עד שלושה יישובים במועצה. יש יישובים שהקשר שבין העו"סית היישובית לוועד הישוב.

מירב קורן:

למה אין בבצרה?

סיונה גולן:

בצרה הם האחרונים שעדיין אין לכם.

שוקי ארליך:

אין לכם השמה.

סיונה גולן:

מצבת כוח האדם שלנו לא מלאה.

שרון רומם:

מי נותן שירות לבני ציון וחרוצים?

סיונה גולן:

יש בבני ציון וחרוצים. זה כמות תושבים

הילה טרייבר:

זה לא אם אתה באזור הרעיון הוא, כאילו זה לא אם אתה עברת את .

סיונה גולן:

יש המון חשיבה סביב איך לחלק את הישובים בין העובדות ואיך ליצור גם איזה שהיא מימון שאפשר לעמוד בו.

אלי ברכה:

כמו בפיקוח גם בפיקוח יש לו אזורים.

הילה טרייבר:

חשוב לי להגיד שגם מה שאומר, גם מה שאומר אליעד וגם מה שאומרת סיונה אם אתם זוכרים אחת מההדגשים שלי בתכניות העבודה היה לחזק את הקשר עם הועד המקומי ועם התושבים וכל בעצם העבודות הכניסה לתוך הישוב ממש זה חלק מאותה, בעצם אמירה של המליאה שהיתה על חיזוק ושי דיבר על זה כאני מאמין חזק אבל חיזוק החיבור בין המועצה לתושבים ולוועדים המקומיים והעו"ס היישובית אמורה להיות דמות כזאת.

אורלי עמיר:

אז מה הצפי של בצרה?

סיונה גולן:

יש לי תקן בקנה. תראו היתה חסרה לנו עובדת סוציאלית שבמקומה אנחנו לא מגייסים עובדת סוציאלית אנחנו מגייסים בימים אלה רכזת התנדבות מרכז גישור אישי שהיא איננה עובדת סוציאלית כי לא הצלחנו להשיג עובדת סוציאלית וזה תקן של משרד הרווחה והשירותים החברתיים מאפשר לנו לקלוט מישהו שהיא איננה עובדת סוציאלית ואז אנחנו קולטים מישהי אבל היא לא תוכל להיות עו"ס ישובי אז אני צריכה לראות איך אני מסתדרת עם הקיים כדי לא לקפח בצרה.

שרון רומם:

זה מישהי שכבר קלטתם?

הילה טרייבר:

לא, לא.

סיונה גולן:

אנחנו לקראת ועדת בחינה ראיון, סיימנו לראיין ועכשיו יש ועדת בחינה במהלך דצמבר. לגבי האתגרים אני שוב האתגרים המרכזיים שלנו זה קושי בשיתוף פעולה בין המחלקה לבין בתי הספר ושירות הפסיכולוגי החינוכי, למרות שלפני שנה וחצי מינינו עו"ס רפרנטית לכל אחד מבתי הספר, אנחנו מתקשים לבסס ולמסד פגישות עבודה קבועות של הצוות הייעוצי, טיפולי בבית הספר יחד עם העו"ס וזה אחד האתגרים הגדולים שמלווים אותנו בשנת 2019 גם לתוך 2020. והאתגר הנוסף זה שינוי התמהיל הקשישים במרכז היום, יש שם היום 41 קשישים מתוכם 27 תשושי נפש זה נושא שבטח יובא בצורה יותר מלאה למליאה לדיון.

הילה טרייבר:

אני אגיד שלמועצה, יש לנו מרכז יום שהשקענו בו לא מעט כסף שתמהיל הקשישים בו בעצם היום הוא מכיל את הקשישים שהם לא מכל מי שרוצה לבוא בעצם מעל גיל 65 מוזמן לבוא, הנקודה היא שאנחנו לא מצליחים בגלל המבנה של המועצה, בגלל שבקיבוצים ניתן מענה אחר, וגם בגלל שכמו שאנדי עכשיו אמר אנשים, במועצה אנשים צעירים עד גיל מאוד מבוגר, יוצא מצב שבעצם אנחנו לא מצליחים למלא את מרכז היום בעצם בקשישים ומצד שני עולה הצורך של נושא של תשושי נפש של אנשים שיש להם דמנציה אם נחליט להעביר את זה בעצם אין לנו מענה לקשישים שרוצים לבוא למרכז כזה, זה כאילו או, או. זה בעצם השאלה העיקרית, כלכלית זה לא משתלם, זאת אומרת גם החברה שמפעילה את זה אומרת אם היינו מצליחים להביא כמות מסיבית של קשישים בזה לתפעול במרכז יום לא היתה לנו בכלל דילמה, הדילמה היא שהקשישים לא באים מצד אחד, חלקם הקטן בא ומצד שני.

שוקי ארליך:

זה כל יום?

הילה טרייבר:

זה כל יום פועל. לא כל יום אותם קשישים אבל כל הקשישים סך הכל הקשישים שרשומים מעט.

שוקי ארליך:

אפשר היה לעשות רק יום בשבוע אחד.

הילה טרייבר:

לא הם לא מרשים משרד הרווחה לא מאפשר, זה בדיוק העניין, אם היה אפשר לשחק עם זה, זה משהו במבנה ובהגדרה ובקיצור סיוונה ואני הצענו לדבר על זה לא מעט בגלל שם מטב שזאת החברה שבעצם מחזיקה את מרכז היום אומרת במצב של איך שזה קיים היום אני לא יודעת להמשיך לנהל את זה אז יש לנו רצון לעשות חשיבה אולי לראות מה יקרה אם המועצה תנהל את זה לבד בלי חברה חיצונית, להוריד את התקורות וכו'.

שרון רומם:

מדברים על חרוצים נכון:

הילה טרייבר:

כן יש פה דילמה,

מירב קורן:

יש בכיוון תל יצחק.

הילה טרייבר:

זה לא דומה.

מירב קורן:

אני לא אמרתי שזה דומה, אני רק אומרת שיש קהילה שלמה עם הרבה מאוד פעילויות מאוד, מאוד מוצלח האלה אם באיזה שהיא קונסטלציה אפשר לעשות שילוב של כוחות.

סיוונה גולן:

זה שני דברים שונים לגמרי.

הילה טרייבר:

מירב הם לא רוצים אחוזת פולג זה מתחם סגור, מי שנכנס לשם נכנס לשם זה חלק מהשירותים שהם נותנים כדי להיות זה, ניסינו לעשות איתם ערב זמר משותף זה לא הצליח, כאילו מאוד מסובך. הם יכולים לבוא אלינו, אבל אנחנו לא יכולים לבוא אליהם, אין שם מענה, אין שם מענה אמיתי לבוקר לקשישים שמגיעים למקום שיעשו להם שם פעילויות וכו'.

שרון רומם:

אפשר לשלב עם דרום השרון או עם לב השרון?

הילה טרייבר:

מה? אתם מדברים על גוף פרטי שאתה משלם 10,000 ₪ מעבר לשכירות של הבית כדי להיות חלק בגוף פרטי שמממן לך את הפעילויות.

מירב קורן:

אבל לא בחינם אנחנו תורמים את החלק שלנו למימון של זה.

הילה טרייבר:

הם לא רוצים להכניס אותנו פנימה זה גוף פרטי.

סיוונה גולן:

הם לא רוצים אותנו. את לא יודעת איזה קשרים יש לנו איתם, העובדת הסוציאלית עם 2 עובדות סוציאליות בקשר יום יומי כמעט, יש לנו אוכלוסיה רבה ואחוזת פולג שאנחנו מטפלים לה אנחנו מוציאים לה תסקירי אפטרופסות, אנחנו הוצאנו מיניבוס עם משפחות שמטפלות בחולי דמנציה ואלצהיימר, באחוזת פולג והבאנו אותם אלינו היתה התלהבות גדולה, כרגע הם מתחילים לטפטף לאט, לאט. רק הדמנטיים.

הילה טרייבר:

רק הדמנטיים ואין זליגה פנימה, עכשיו הם לא מצליחים לעשות, זה גוף פרטי.
וגם תקשיבו גם שם.

שרון רומם:

אפשר לשלב את הגנים שלנו ולעשות איזה ורטור.

הילה טרייבר:

הנקודה העיקרית היא שאנחנו נצטרך לקבל השנה החלטה האם אנחנו, אם נצליח לשלב גם צריך להגיד נגיד עכשיו יש לנו 10 דמנטיים.

סיוונה גולן:

כרגע יש לי אישור הפעלה ל – 10 דמנטיים ועוד 25 תשושים, עכשיו אנחנו ביקשנו להעלות את מספר, לשנות את אישור ההפעלה ולשנות מ – 10 ל – 20, כי כבר היום יש לנו דמנטיים שלא יכולים להיות את כמות הימים שהם רוצים כי אנחנו יכולים עד עשרה ביום יש כאלה שמבקשים להיות 5 ימים בשבוע, תבינו הטיפול באדם דמנטי הוא טיפול מאוד מורכב, מאוד קשה, מאוד בעייתי, יוצר עומסים מאוד גדולים על המשפחה והמשפחות מבקשות שהקשישים יהיו אצלנו אבל אנחנו לא יכולים ולכן לחלק מהקשישים הורדנו את מספר הימים, את מספר הביקורים שלהם בשבוע, ויש לנו קשישים דמנטיים שהם ברשימת המתנה שאנחנו לא יכולים לקלוט אותם כרגע, ואנחנו כרגע במשא ומתן עם משרד הרווחה כי אנחנו שינינו, כבר יש לנו 2 קבוצות נפרדות של פעילויות, אנחנו הגדלנו את כוח האדם שם, המקום מקסים ומתפקד ונותן מענה לשתייה קבוצות אנחנו פשוט צריכים כרגע אישור של משרד הרווחה לקבל יותר תשוש נפש במקום.

הילה טרייבר:

וגם אז יש את נושא הפעלה זה החלטה קשה כי אם אנחנו מחליטים לעבור, להפוך למרכז יום לדמנטיים אנחנו בעצם מוותרים על המענה לקשישים אחרים, וזה אין לנו בעצם חלופות לדבר הזה וזאת בעצם המורכבות של הדבר הזה שאנחנו כל הזמן על התפר בפועל זה מה שנקרא קהל לא מצביע ברגליים ורוב הקשישים שהם לא דמנטיים לא מצטרפים.

מירב קורן:

זה חיבור בעייתי פשוט.

הילה טרייבר:

זה שתי קבוצות נפרדות זה לא בגלל זה, זה בגלל שאנשים תקשיבי מירב אנשים היום בגיל 80 ובגיל 85 הם עוד לא מרגישים צורך ללכת למרכז יום ואז בעצם מתי אתה מגיע? שאתה דמנטי.

מירב קורן:

אני בקשר עם האנשים האלה זה עניין עיצובי גם.

הילה טרייבר:

לא זה לא נכון כי עשינו במיצוב, החלפנו לזה את השם למרכז גפן ועשו שם שיעורים וקורסים. לפני שהיו דמנטיים.

סיוונה גולן:

לא, לא אין בעיה, זה לא הבעיה להיפך אני חושבת שאנחנו אחד המרכזים שבגלל ש - אנשים מכירים אחד את השני שנים יש לנו המון סבלנות לקבלה הדדית, זה נורא יפה לראות את זה, אתם רואים איך מתייחסים אחד לאחר הרבה, הרבה סבלנות אהבה וחמלה למשל דרשו מאיתנו להפריד לגמרי את הארוחות ביניהם וממש התרעמו על זה, התרעמו על זה הקשישים העצמאיים לפעמים זה גם 2 בני זוג שאחד הוא תשוש והשני הוא תשוש נפש והיתה ממש בעיה הרגשנו שאנחנו מכניסים אותם למצוקה, והחזרנו את הארוחה להיות ארוחה משותפת.

הילה טרייבר:

אבל גם לפני שהיו תשוש נפש מעולם לא הצלחנו להביא את המרכז יום הזה לתפוסה באמת משמעותית של קשישים, גם לפני שהיו תשוש נפש היה לנו את הדילמה הזאת בתקצוב של מרכז היום כי השקענו בו כמעט מליון ומשהו שו ותמיד היו רשומים בין 35 ל - 45 קשישים זה ההיקף.

אלי ברכה:

שום פרופורציה השקעה בקשישים לא מוצדקת לצורך העניין.

הילה טרייבר:

ואנחנו מתקצבים את זה כל שנה בעוד 500 אלף ש. זה חוץ ממה שהשקענו במבנה זה עו 500 אלף ש בשנה, זה באמת משהו שזה, זה דילמה אנחנו עוד לא, זה בעצם יכול להיות שמה שיקבע את זה, זה כמותה אנשים שיישארו כי אם הדמנטיים ילכו ויגדלו ונראה שאין כניסה של חדשים הם כנראה יכריעו בשבילנו. אבל זאת הדילמה שעומדת מול עינינו כל הזמן.

סיוונה גולן:

אני קיבלתי היום את המצגת שהוצגה שבוע שעבר על נושא של בדידות בגיל השלישי, ויש לנו סרטון שכל כך עצוב וכל כך כואב זה באמת מגיפה ויש גם אצלנו במועצה המון, המון קשישים שהם בודדים, שהם חווים בדידות אנחנו שומעים את זה מהם, הם אומרים לנו את זה וזה אחד הנושאים שאנחנו, זאת ממש מגיפה אז אנחנו כמובן רוצים להמשיך לתת מענה לכל סקלת הגילאים ולכל מי שזקוק לנו, אנחנו עסוקים חזק מאוד בנושא של פיתוח חוסן קהילתי עם הישובים ובישובים, ואנחנו רוצים להמשיך להעמיק ולבסס שיתוף פעולה משמעותי עם אגף החינוך וחינוך חברתי קהילתי בדגש נוער בסיכון וצרכים

מיוחדים. ככה בחרתי כל נושא של פיתוח והרחבת מענים למשפחות במשבר, אז אנחנו, בכלל אני חושבת שהשנה המחלקה לשירותים חברתיים ב – 2019 יזמה המון דברים חדשים, נכנסה להרבה מאוד מהלכים ושינויים ארגוניים ואנחנו מרגישים ש – 2020 צריכה להיות שנה של קצת למסד ולעצור רגע ולא להכניס עוד ועוד דברים חדשים אלא להתבסס בישובים, לבנות שניים, שלושה מודלים של עו"ס ישובי שמתאימים גם ליכולות שלנו וגם לצרכים של הישובים, לקחת את מיזם בלב המשמעותי ולהגיע ליותר ויותר משפחות וליותר ויותר מסגרות חינוכיות ולתת שם מענים לילדים האלה.

שוקי ארליך:

האם יש נודדים להצלחה מעבר לכמות הפניות או כמות המשתתפים כי זה ...

סיונה גולן:

אני אגיד לך מה מבחינתנו, המדד, המדד הוא שכל משפחה שמגיעה אלינו נבנה תכנית טיפולית, יש הצהרת מחויבות הדדית גם של אדם מהמשפחה שפונה וגם של מה האחריות של כל צד ויש מדדי תוצאה שאחת לשלושה חודשים נבדקים, וזה מהלך, זה רפורמה שלמה של משרד הרווחה ושירותים חברתיים עבד בשנתיים האחרונות, אנחנו נבדקים, אנחנו מבוקרים, וכל משפחה ומשפחה נבנית לה תכנית עם תוצאות מאוד, מאוד מדאגות אז אנחנו רואים שאנחנו צריכים לקחת משפחה מנקודה אחת ולהעביר אותה לנקודה אחרת, ונפרדים מאיתנו ויוצאים ומצליחים להתמודד באופן עצמאי ומבחינתם זה ההישג המשמעותי. לגבי הפיתוח המענים המותאמים לקשישים דיברנו. השנה אנחנו כן נעסוק בפיתוח מענים לקהילת הלהט"בים אנחנו התחלנו בשנה החולפת יצרנו קשר עם 2 אימהות שחיות אצלנו כאן שהן שתי אימהות לילדים מהקהילה הלהט"בית אנחנו יושבים יחד עם האגף של אליעד יחד עם בית ספר התיכון, ואנחנו ביחד יצרנו שולחן עגול וננסה לפתח מענה מותאם. אנחנו ננסה להסדיר את פעילות התחנה לטיפול זוגי ומשפחתי שלנו במסגרת משרד הרווחה כדי שנוכל לטפל במשפחות שהם נפגעות טראומה ושכול, כמו שאתם יודעים היו לנו כמה וכמה טרגדיות בשנתיים האחרונות במועצה, משרד הרווחה והשירותים החברתיים מעניק להם טיפול מלא ללא עלות כספית אבל מאחר ואנחנו לא נחשבים לתחנה של המשרד לשירותים חברתיים אנחנו נאלצים להפנות אותם החוצה, ברגע שנקבל סמל מסגרת אנחנו נמצאים בתהליך של הסדרה, אנחנו מוציאים את הצוות שלנו להכשרה ואנחנו נצליח לתת מענים טיפוליים גם למשפחות שחוות טרגדיה, שכול, וטראומה קשה. לגבי חיזוק הקשר עם הוועדים המקומיים כמו שאמרתי בתחילת דבריי, עו"ס ישובי, עו"ס ישובי, עו"ס ישובי, פיתוח הכשרות לוועדים מקומיים חדשים ומנהלי קהילות על פי צורך. יש לנו 2, 3 מנהלי קהילות שפנו וביקשנו שניצור עבורם איזה שהוא פורום למידה, ואנחנו נמצאים כרגע בתהליך. וכל הנושא של הצרכים המיוחדים להמשיך לפתח מענים, לעודד את הישובים לפתח תכניות כדי לעלות את המודעות לגבי הנושא הזה.

הילה טרייבר:

שוב בגדול לגבי הכסף כמו שאמרתי אנחנו לא מדברים על תוספת תקציבית
ההנחיה היא להתבסס על אותו תקציב של שנה שעברה, אין כמעט שינויים.

סיוונה גולן:

בקטנה, ממש בקטנה.

שוקי ארליך:

כל זה, זה תקציב שלנו או חלקו על ידי המשרד?

הילה טרייבר:

זה תקציב שלנו. משרד הרווחה יש לו סעיפים מאוד נוקשים זה חלק מהתקציב
שלנו זה לא הכל.

אלי ברכה:

הוא משתתף בחלק ומעביר פחות מהחלק.

שוקי ארליך:

לא, לא אבל זה החלק שלנו.

הילה טרייבר:

זה חלק אבל יש עוד שוקי, זה חלק מהחלק שלנו.

שרון רומם:

התקצוב של בית גפן איך הוא המשרד הרווחה יש לו השתתפות?

הילה טרייבר:

כלום שום דבר, מי שמקבל את בית גפן זה מטב מקבלת מהביטוח לאומי את
ההשתתפות של הזה אבל התקציב של המועצה אין לזה שום זה, ואנחנו
משלמים עוד 500 אלף שם מעבר למה שמקבלת מטב.

סיוונה גולן:

והם בגירעון תקציבי מאוד גדול על אף ההקצאה. רק ההסעות במועצה
האזורית שלנו כל כך מייקרות את העלויות.

הילה טרייבר:

בגלל זה אמרתי שזה רק חלק מהתקציב שהוא על חשבוננו בתוך כל הדבר
הזה.

מאיר דור:

סיוונה בשביל זה אנחנו צריכים שבילי אופניים.

הילה טרייבר:

טוב תודה רבה לסיוונה. שאלות? תודה רבה.

סעיף 7 אישור פרוטוקול

הילה טרייבר:

אישור פרוטוקול מס' 9 זה הפרוטוקול כבר ישן אבל אישור שלו תסתכלו הוא מופיע אם אתם רואים אותו. את 10 כבר אישנו זה פרוטוקול 9 דיבר על קולחי השרון, על תלונות הציבור, צו הארנונה שאישרנו, חכירת משנה שעשינו עם נווה הדסה, המינוי רו"ח והוועדים מה שזה, זה הפרוטוקול שלו. מי בעד? אין נגד?

שרון רומם:

לפרוטוקול אני רוצה להגיד מתי שנקבל אישור הרחבה לנושא של החווה החקלאית.

הילה טרייבר:

דיברנו על זה אין לי מה להגיד כרגע יותר ממה שאמרתי בישיבה.

שרון רומם:

אני מבין שזה הביצה והתרנגולת שבלי ההסכם חכירה אי אפשר להתחיל את זה.

הילה טרייבר:

לא התחלנו לעשות כלום, אין לי לא תכניות, שום דבר כי עד שהם לא יתנו לי כסף ואישור אני לא יכולה להביא כלום.

אלי ברכה:

שיתנו כסף נוכל להביא לכם תכנית מה עושים עם הכסף הזה.

הילה טרייבר:

כרגע אין לי שום דבר להגיד על החווה החקלאית יותר ממה שאמרנו אז.

סעיף 2 מחזור פלסטיק

מירב קורן:

שלחתי לכם מי שהספיק לראות אני יעשה את זה קצר כי כולם ממש. קודם כל למי שלא יודע בתחום הפרטי שלי אני מתעסקת בשדרוג של אריזות מתכלות אבל לא כאלה שנותנות מענה למה שאנחנו דנים בו, אני פשוט מודעת לנושא בשנים האחרונות ברמה יותר גבוהה ולכן חשבתי שזה נושא שצריך להציג פה.

שוקי ארליך:

אז למי את משווקת את זה?

מירב קורן:

קודם כל לעולם אבל זה תחום זה לא של ... זה של ... אני שיצאתי למצגת הזאת לאסוף חומרים דיברתי עם המון אנשים, אבל אז בינתיים מי שהספיק לקרוא ראה את התשובות אבל נתחיל מרקע מהיר. יש פה המון נתונים מאוד כואבים וקשים לגבי מה שקורה היום בעולם לגבי הפלסטיק. יש התעוררות בשנתיים, שלוש אחרונות התעוררות קשה מאוד של הבנה עמוקה של איזה נזקים קשים הפלסטיק עושה גם מבחינה בריאותית וגם סביבתית, אני לא אלהה את כולם בלהקריא את מה שכתוב פה יש פה הרבה אינפורמציה שהיא גם ברמה המרחבית וגם ברמה האישית, צריכה לדעת ולזעזע כל אחד מאיתנו, אנחנו עובדים מאוד קשה לטפל מערכות חינוך ואת העתיד של הילדים שלנו ובסוף מתחת ליום יום שלנו יש נתונים מאוד קשים של מה זה אומר הפלסטיק בתוך החיים, וזה כבר נכנס למזון, לאוויר, לאור זה נמצא אפילו במיקרו פלסטיק של כל מיני קוסמטיקת שאנחנו משתמשים יש המון חומרים למי שרק מתעניין שאני אשמח לשלוח. אני חושבת שכמועצה אנחנו צריכים להבין שהתושבים שלנו מאוד מודעים לדברים האלה ומדברים אחרת ומתנהגים אחרת בשטח, מבינים שיש בעיה מאוד קשה של פינוי הפסולת שמתנקזת בהרבה מקומות אם זה בחוף הים, אם זה בשטחים ציבוריים אם זה בטבע, שלא לדבר על זה שבתור יו"ר ועד נתקלתי בבעיה מאוד קשה בפסולת מכל מיני סוגים אבל פלסטיק במיוחד שמאוד קשה להיפתר ממנה. אנחנו מנסים בועדה לאיכות הסביבה לעקוב אחרי הזרמים של האשפה, הזרם של הפלסטיק הוא מאוד, מאוד בעייתי אבל זה שיחה נפרדת. שוב יש פה נתונים לגבי מה זה עושה למזון שלנו אתם מוזמנים לקרוא בעיון אני לא ארחיב בזה עכשיו. אני אלך ישר לעניין לפני שנתיים בערך במדינה שלנו הסנונית הראשונה היתה עיריית הרצליה מעבר לשינויים של חברות שעושים פה בארץ ברמה הציבורית הם היו הראשונים שהכריזו שהם רוצים להוציא את החד פעמי מהמרחב הציבורי, כמובן שזה לא תהליך שקורה ביום אחד זה תהליך של חינוך והטמעה וכל מיני יישומים שונים ומקבלים פידבקים מאוד, מאוד טובים מהציבור שלהם, ולמעשה מאז אנחנו שומעים יותר ויותר ממש כל זה מהשנה, שנתיים אחרונות, אני בעיקר חיפשתי מועצות אזוריות, מועצות מקומיות שזה יותר דומה למבנה שלנו שמיישמות את זה, ויש כמה דוגמאות שאפשר להרחיב עליהן, ובגדול מסתבר שהציבור שלנו כבר שם לגמרי זה כשהתחלתי לשאול אנשים ולדבר עם יקירה בגנים הם שם ביג טיים כבר כמה שנים, הילדים משתמשים ברוב הגנים של המועצה משתמשים בכלים רב פעמיים, גם באירועים הם מוצאים כל מיני פטנטים ויש להם המון, המון רעיונות חלופיים לעניין הזה. תכלס זה לחזור אחורה לפני שזה היה ב – 20 שנה הקרובות והם מסתדרים נהדר, מבחינתם זאת הדרך, ואז הם מגיעים לבית ספר יסודי ומגלים שזה משנתה, אז יש פה דיסוננס שצריך לסדר, היה פה עכשיו אליעד ויסמן שאיתו גם כן חלקנו שיחה בנושא הוא אומר שכבר שלוש, ארבע שנים מאוד מוטמע בכל הפעילויות שהם עושים, בפעילויות שקשורות לבתי הנוער ופעילויות שהוא ציין פה בפנינו זה ממש חלק בלתי

נפרד מהעשייה היום יומית, ובבתי הספר במועצה יש יישום חלקי ויש תהליכים שהם יזמו מעצם, איפה שפחות ברור מה קורה זה ועדי ישובים, בחוף המועצה שאני באמת אשמח שנעלה פה לדין בנושא הזה, ובמשרדים פה מה שאנחנו רואים. אני חושבת שמה שאני מצאתי עם הרבה מאוד שיחות, עם הרבה מאוד אנשים רלבנטיים שהציבור שלנו כבר שם, ואנחנו צריכים בעצם לעשות הכרזה לדעתי הכרזה שתיתן לזה תוקף הרבה יותר מחייב ולעסוק בחינוך של זה, ובהכוונה של זה ואם זה החופים שלנו שאני מסתובבת שם ואוספת בעצמי פלסטיק זה נראה נורא, ובכל מיני מקומות בטבע שאנחנו מסתובבים אנחנו מוצאים, אנחנו צריכים לעשות הדרכה ובעיני זה מתחבר לנושא הבא אם נספיק לדבר עליו של אכיפה של אשפה, אני חושבת שזה חינוך שמתחיל מהתחלה.

דני מנהיים:

במקומות הציבוריים צריך לחשוב על מדיחים.

מירב קורן:

זה מה שעשו בגנים, גנים כבר קנו מדיחים.

דני מנהיים:

צריך להחליט לאשר כמה

מירב קורן:

לא מדובר פה בתקציבי ענק מדובר פה בהחלטה עקרונית תרבותית של איך אנחנו רוצים להתעסק.

תמנה שמאלי:

אנחנו חשבנו באודים קהילה חמה על זה מאוד במיוחד נשות אודים והחליטו אני לא יודעת מתי זה יצא לפועל בדיוק היום בערב יש לי ישיבת תקציב של ועדת תרבות, לחלק באחד החגים הקרובים כנראה זה יהיה יום העצמאות כלים לכל משפחה יפים כאלה, ובסוף החג הם נאסוף את הכל ונשמור את זה במחסן עוד לא החלטנו אם ככה או כל משפחה תיקח ו תביא את זה לכל אירוע. אני יכולה להגיד לכם שבאחד המקומות שאני עובדת חילקו מתנה כוס רב פעמי עם הלוגו של הארגון זה אחד הארגונים הגדולים בארץ הביטחוניים, וזה לא בשמיים.

שוקי ארליך:

השאלה שאני שאלתי כיוון שהמועצה היא ורובה מבוססת על מושבים וקיבוצים אותי סיקרן לדעת האם אין איזה שהיא פעילות של התנועה הקיבוצית, תנועת המושבים שבאה מצידה או לא, אני לא יודע כי אני לא חי שם.

אלי ברכה:

התשובה היא לא אין.

מירב קורן:

אני חושבת שזה מסר שמחלחל מלמטה ואנחנו כמליאה צריכים להביע את דעתנו בנושא הזה.

דני מנהיים:

למועצה יש מדיח?

מירב קורן:

לא.

הילה טרייבר:

זה בעיה עד שלא יהיה מטבח נורמלי אני לא רואה איך אפשר את כל הכוסות פה שכל פעם יש ישיבה מי אמור להכניס למדיח ולשוטף, יש לנו רצון לעשות מטבח נורמלי עם מדיח נורמלי.

שרון רומם:

יש כוסות שמתכלים.

הילה טרייבר:

אני יודעת אבל בדקתי זה 40 אחוז יותר בעלויות. אורלי זה לא הנקודה את לא יחידה שבאה.

מאיר דור:

יש פה כל יום ישיבות.

אורלי עמיר:

אני מבינה הילה הצביעה על הבעיה אז בואו נתחיל איפה שהוא.

הילה טרייבר:

יש מדיח יש מישהו שעושה עבודה. אני היום כדי להכניס עכשיו את כל הכלים לשים אותם פה לשטיפה בבוקר במטבח כל כך קטן יש לי כל היום ישיבות, אין לי, יש עובדת אחת על כל המועצה של חברי המליאה של ניקיון, אין לי מדיח שמאפשר, אין לי מקום להכניס מדיח חדש, אמרתי אנחנו כשמשפצים את המועצה מוסיפים מטבח מחוץ לזה שאפשר יהיה לשים, במצב הנוכחי היום אני לא, אפשר להחליט אבל זה אין בן אדם שיעשה את זה, אין בן אדם שיאסוף את זה.

אורלי עמיר:

מה זה בן אדם שיעשה את זה, אצלנו למשל כל בן אדם שוטף את הכלים שלו. יש בן אדם שאחראי על ניקיון.

הילה טרייבר:

לא זה אחת על כל המועצות. אחת יש לי שרה אחת שמנקה את כל המועצה שעושה את הכל.

מירב קורן:

אני חושבת שאפשר להסביר באלף צורות למה לא, ובעיני זה חשוב מאוד. יש פה עוד אנשים במליאה אני אשמח לשמוע.

בן הטה:

אני אשמח לשמוע למה איך.

הילה טרייבר:

בדיוק אפשר להחליט שזה חשוב אבל בפרקטיקה.

אלי ברכה:

חברה הרעיון הוא רעיון נכון אני רוצה לומר לכם שאני מאוד פסימי ובאמת אחרי שנות ניסיון ביכולת שלנו רק לחנך. אני לא משתף,

אורלי עמיר:

אני לא מבינה למה אין מדיח.

הילה טרייבר:

כי אין לי מקום את ראית את המטבח, לכי תראי תמציאי לי מקום למדיח.

אלי ברכה:

אני אספר לכם לא על כוסות אני אספר לכם ולא אגיד לכם על איזה ישוב זה, הכי נורמטיביים בעולם ובשבילי זה היה כמעט שברון לב בוא לא נגזים זה לא אירוע טרגי, אבל אתה מדבר עם תושב, מכיר תושב איש נורמטיבי שבא מהצד הירוק של החיים, מהצד הירוק של החיים בענק לא כמונו שאנחנו נוגעים בזה, מצלם אותו הפקח לוקח פסולת בניין באמצע השדות ושופך אותם. זה קשור כי זה קשור לחינוך זה אנשים שמחנכים.

אורלי עמיר:

מה זה קשור?

אלי ברכה:

זה קשור אני רוצה לומר שאם אין לך אמצעים אורלי אם אין אמצעי אכיפה שבהם אתה אומר חברה זה לא יקרה, ואסור שזה יקרה.

תמנה שמאלי:

למעוצה אין אמצעי אכיפה לאלה שמורידים פסולת ומקבלים על זה כסף.

אלי ברכה:

יש, מה את אומרת, את אומרת בוא נחנך אותם אבל נגיד להם אל תשתמשו בכלים.

אורלי עמיר:

בואו נתחיל אנחנו כחברי מועצה אם זה חשוב לנו אני לא יודעת.

אלי ברכה:

אין בעיה חברה למליאה תגיעו עם כוסות זה.

אורלי עמיר:

רגע, רגע ובאים לכאן אורחים אז אנחנו מסבירים להם יפה בפתק איפה שמכינים את הקפה אורח נכבד אפשר לנסח את זה בכמה שורות, אנחנו מבקשים ממך לשטוף את הכוס שלך.

שוקי ארליך:

יש לי שאלה אחרת יש לנו פה באיסוף יש את הפחים שהמצב האיסוף שלהם רע מאוד זרקתי את הכלים למחזור מלא הכתום שקים מסביב משהו נורא לא אוספים את זה, זה משליך כי זה מתפזר על פני כל העסק.

הילה טרייבר:

שוקי הנושא של הפחים הכתומים תיכף נדבר עלייו זה עניין של אישור מול תאגיד תמיר הם משפים אותנו על הפינוי הם לא מסכימים להגדיל את תדירויות הפינוי כי הם אומרים שהמועצה לא מספיקה לא מוציאה מספיק פסולת אנחנו במשא ומתן איתם הם אומרים שיש להם 2 פחים מלאים כל שאר הישוב ריק, הם אומרים תשימו את הפחים.

אלי ברכה:

בואו נהייה פרקטיים אנחנו אומרים לתושבים, לוועדים מקבלים פה במליאה החלטה בכל הוועדים בישובים מעכשיו לא משתמשים בכלים חד פעמיים.

שוקי ארליך:

אי אפשר לקבל החלטה כזאת.

מירב קורן:

אלי זה לא עובד ככה אני לא מדמיינת שאתה תוביל מהפכה כזאת בארץ בסדר אחרים עשו את זה, אני אומרת לכם שיש אנשים שמובילים את התהליכים האלה כבר אמרתי את זה, לא עושים את זה מהיום למחר צריך קודם כל להגדיר שרוצים לעשות את זה, ואז בונים תכנית והיא לא נעשית מהיום לעוד חודש, היא נעשית מהיום לעוד שנה, בשלבים, בשלבים.

הילה טרייבר:

את יכולה להפסיק עם כלים חד פעמיים זה היום לעוד שנה.

מירב קורן:

יש לזה כל מיני היבטים צריך לעשות את זה מסודר.

פבלו לם:

איך אומרים מזה שאנחנו נוריד את הכוסות החד פעמיים או החד פעמיים מהמטבח של המועצה לא נפתור את הבעיה כלומר זה חלק קטן מאוד מכלל הבעיה העירונית נקרא לזה לצורך העניין אבל אנחנו מטפלים באזור. אני חושב שאנחנו כמועצה אם אנחנו מקפידים בזה שזה צורך אקולוגי חשוב ביותר אז בואו נוציא הצהרה עקרונית ונראה איך אנחנו מובילים את ההצרה העקרונית הזאת בזמן כזה או אחר זה לא משנה כל כך, לתכנית כזו או אחרת שיש לה שלבים, שנה, שנתיים, חמש שנים, אבל שיש לה איזה כיוון. קודם כל בהצהרה העקרונית שלנו, אנחנו פה מדברים על כוסות האם כל אחד יביא כוס או לא זאת לא המטרה, כלומר זה חלק קטן מאוד.

אלי ברכה:

פבלו בסוף צריך להיות מדד של הצלחה.

פבלו לם:

קודם כל הכוונה שלנו.

הילה טרייבר:

פבלו אני תמנה תיכף תדבר אבל אין בעיה להצהיר על הכוונה אבל אני בפרקטיקה חושבת שאם מישהו רוצה להוביל כזה מהלך אפשר צריך מחלקת קיימות, מחלקת איכות סביבה צריכה לבנות תכנית שלהביא תכנית איך מיישמים את זה אחרי שהחלטנו, להגיד אוקיי בואו נראה איך מיישמים את זה בשנים הקרובות, כי בעצם אפשר להגיד הצהרה בגדול אין לנו באמת סנקציה מול הוועדים, שזה באמת הצהרה אבל אנחנו לא באמת יכולים לעשות שם אפשר רק לעשות הסברה, אבל בגלל זה אני אומרת שבסופו של דבר יש פה שני דברים אחד זה רמת ההצהרה ולהכין תכנית לראות איך מיישמים את זה, איפה אני לא אגיד לכם שאליעד זה נכון שהוא קונה רב פעמי אבל כל שנה אני קונה רב פעמי זה כמו חד פעמי כי אף פעם זה לא חוזר מאף טיול, אבל עזבי אני רואה את זה בפועל. מירב אני כל שנה קונה כוסות, סכינים וצלחות.

מירב קורן:

בסדר זה לא כל שימוש חד פעמי.

הילה טרייבר:

אבל זה כל פעם שהוא יוצא לטיול. אני יראה לך את הפערים.

אלי ברכה:

אגף חינוך בבתי הספר יש חינוך הילדים שלנו מקבלים את החינוך של ההפרדה.

תמנה שמאלי:

זה בדיוק הבעיה הפער הזה, הפער הזה בין מה שהילדים בבית שלנו, אצלנו יצאו מהבית הכלים החד פעמיים ואני ממש מתחשבת אם אני נוסעת לבקר את הילדה שלי אסור לי להביא, עושים פיקניק. מתחיל להיווצר פער בין מה שהדור הצעיר מקבל בבתי הספר בצורה מאוד יפה אגב, וזה ממש מוטמע כי זה לא רק הבת שלי אני שומעת את כל החברים שלה מדברים על זה, מתחיל להיווצר פער שלטעמי הוא בלתי נסבל. עכשיו תראו מדובר פה על שינוי בסדר גודל, ולפי דעתי אם תרשו לי להגיד אלי והילה אתם כאילו מייצגים את הקול שפוחד משינוי גדול, אני בכוונה משתמשת במילה הזאת כי אני חושבת שזה שינוי שהוא גדול על כולנו ואנחנו עוד לא יודעים איך זה יראה, ומה הפרקטיקה שלו, ואני תומכת בהצעה שלך פבלו אני מניחה שמירב והצוות או צוות שיוכל לבנות תכנית פעולה בשלבים אבל קודם כל צריכה להיות הצהרה ואני אומרת לכם הילדים שלנו כבר שם.

הילה טרייבר:

תקשיבי תמנה אמרנו, אין לי בעיה לעשות הצהרה, אני בסוף התפקיד שלי להצהרות של המליאה לדאוג שזה יושם וזה באופן עקרוני לכל החלטות המליאה. אז אני אומרת ככה למה אני מייצגת את הזה, כי קשה לי מאוד לקבל החלטה ובפעם הבאה שיבוא חבר מליאה הוא יראה שעדיין יש כוסות חד פעמי ויגידו הילה לא יישמת את ההחלטה.

תמנה שמאלי:

לא אבל ההחלטה תהיה בתכנית.

הילה טרייבר:

בגלל זה אני אומרת אין בעיה לצאת בהצהרה.

פבלו לם:

אנחנו נכשיר את המועצה לעשות.

הילה טרייבר:

זה בדיוק העניין פבלו שזה בעייתי ואני אגיד לך גם למה בגלל שכשמועצה מקבלת החלטה, החלטה עקרונית כזאת היא לא יכולה להיות אחרונה, בסדר אתה י כול.

אורלי עמיר:

אני חושבת שזה שנה שעברה .. עכשיו אני חושבת שזאת הדוגמא שאנחנו, אם אנחנו עכשיו לוקחים החלטה עקרונית אז אנחנו מבינים שבאמת ליישם אותה בכלל למועצה, לכל המבקרים, ולכל הזה יקח זמן, אבל אנחנו פה במליאה, אנחנו פה במליאה יכולים מהיום להתחיל עם זה.

אלי ברכה:

אין בעיה לגבי חברי המליאה לדעתי אפשר לקבל החלטה עכשיו אפילו שלמליאה הבאה לא יהיו פלסטיק בקשה.

הילה טרייבר:

בגלל זה אני אומרת תראו בגני ילדים כבר יש את זה, והמועצה בגנים החדשים שהיא בנתה וגם עכשיו בכפר נטר שהיא לוקחת היא הוציאה את הפלסטיק וגם מול שאר הזה, בבתי הספר יש בשלושה בתי ספר מתוך ארבעה שהם אצלנו כבר התכוונות לנושא והחלטה על הנושא, מחלקת נוער למרות שהיא מאבדת את הציוד כל פעם עדיין היא מקבלת אישור לקנות כל פעם ציוד בגלל שאנחנו חושבים שזה חשוב שזה יחלחל שם, בעצם נשאר הועד המקומי והמועצה כהצהרה. עכשיו הנקודה היא ברגע שאני אם קיבלנו עכשיו החלטה פה שאנחנו נגד כלים חד פעמיים במועצה אני צריכה לראות, לקבל.

אלי ברכה:

זה במליאה לצורך העניין.

מירב קורן:

האמירה היא לא אנחנו נגד חד פעמי, אמירה היא אנחנו בעד לעבור לרב פעמי בתהליך, ואנחנו נמצא את הדרך ביחד זה הידברות.

מאיר דור:

אני רוצה רגע להתייחס לעניין אני חושב שהכיוון הוא נכון, וזה הכיוון שבוא נגיד היום כל העולם הולך לכיוון הזה, וגם בישובים יש כבר התארגנויות התחלתיות, אני כבר יודע שיש 4 ישובים שהתחילו בזה, אני חושב שמה בפבלו אמר זה דבר נכון צריך לעשות תכנית, זה שאנחנו נחליט כאן היום מהיום והלאה במועצה האזורית אין כלים חד פעמיים כולל את כל הישובים, כולל בתי ספר, גנים זה לא יהיה חכם, זה לא יהיה החכם וזה, אני חושב שצריך באמת לבחור צוות או במקרה הצוות קיימות ואני גם מציע למשל בקיץ הקרוב בחוף הים לא יהיו כלים חד פעמיים.

הילה טרייבר:

מה זה אומר?

מאיר דור:

זה אומר שגם בנושא של ניקיונות אנחנו נהייה במקום אחר.

הילה טרייבר:

מה זה אומר מה אני עושה אכיפה?

אלי ברכה:

מה אתה עושה, האיש מביא כוסות הוא מביא בקבוק קולה ומשאיר לך את הפלסטיק מה אתה עושה.

מירב קורן:

את עושה שילוט, את עושה פרסום.

הילה טרייבר:

אני צריכה לעשות אכיפה.

מירב קורן:

אנחנו לא מדברים פה באמת יש פה איזה שהוא תהליך לעבור, לא צריך להיבהל שמחר בבוקר זה הכל מיד הולך ל... אנחנו הולכים להגדיר את התהליך ומה הדרך הנכונה, ונבדוק מה עשו במקומות אחרים לפני שאנחנו צוללים רציתי להבין אם יש ברכה, וכוונה שאנחנו הולכים לכיוון הזה, ואז בודקים בדיוק בחוף הים, יכול להיות שצריך להכניס חוף עזר ולעשות קמפיין, וברור כמו הרבה דברים אחרים שכואבים לנו ואנחנו נעשה פה.

רון רותם:

צריך לתת לזה ברכה וצריך להחליט שאנחנו לוקחים את הנושא הזה כנושא מרכזי במועצה וצריך לראות מי האנשים שיושבים על זה בשביל לקבוע תכנית.

תמנה שמאלי:

אני רוצה להזכיר לכם מהפכה שקרתה בדור שלנו היא קטנה אבל היא מאותו סוג, אם אתם זוכרים, אני זוכרת בצעירותי שזה היה מודל להיות שזוף והיינו חושפים את עצמנו ועם שמן תינוקות ובדור שלנו היתה מהפכה שהתחילו לעשות קמפיינים על קרם הגנה, ועל ללכת עם חולצות ארוכות לים שזה ממש, היום הצעירים לא מטיילים עם חולות קצרות אלה שעושים טיולים, טיולים, עכשיו זה קרה בדור שלנו מי רצה בכלל לשים משחה בים, וקרם הגנה ו – 15 ו – 30 וזה הצליח, זה בעיני מאוד דומה כי מדובר פה בבריאות לא פחות מזה.

אנדי וולף:

העישון גם. עוד נושא שהוא נורא חשוב שזה

אורלי עמיר:

אנחנו כבר תמנה אנחנו לא מתחילים עכשיו אנחנו כבר עמוק בתוך זה גם אנחנו, אנחנו מבינים את זה, אבל אני מרגישה לא נוח שאנחנו ניקח החלטה

כזאת ובמליאה הבאה בעוד שבועיים יעמדו כאן כלים חד פעמיים.

אלי ברכה:

דווקא המליאה הכי קל ליישם.

פבלו לם:

הילה אנחנו בעד לנקות את עצמנו מכל הזבל הזה, עכשיו זה יקח זמן זה יהיה פלחים, פלחים.

הילה טרייבר:

פבלו איזה פלח ראשון אתה הולך אחרי שכבר, כבר עברנו את בתי הספר, עברנו את הגנים, עברנו את מחלקת נוער,

פבלו לם:

הילה אני לא מצליח לזרוק פה דברים על מנת להכשיל אותך.

הילה טרייבר:

אני אומרת ככה אפשר אני רוצה לראות מה הפלח הבא שהולך לטיפול, בגלל שהחלטה עקרונית אין לי בעיה בעיני גם בלי מליאה היא התקבלה כי בגנים הוצאנו את זה ומחלקת החינוך עובד על זה גם ככה, ויש נשאר בוועדים אפשר לבדוק איך עושים בים חוק עזר לזה, אבל מה הפלח הבא, שעליו אנחנו איזה עבודה אני הולכת לעשות.

מירב קורן:

אני לא הולכת בסוף היום הארוך הזה לשבת על זה. אנחנו נשב ביחד אני אביא דוגמאות ממקומות אחרים ואני עובדת בצמוד עם צלול שהם עושים עבודה נפלאה דרך אגב בהמשך לקצף באלכסנדר ואנחנו ביחד באמת נראה מה ישים ונביא את זה פה לדיון ונראה. לא נעשה שום דבר חד צדדי.

הילה טרייבר:

אני ביקשתי מהדס לפני כמה זמן תביאי לי תכנית מה עשו בהרצליה, איך זה הוטמע, מה עשו בעירייה בהרצליה, איזה כוח אדם יש בהרצליה שמטפל בזה, כי המחלקה היא מחלקת קיימות התכנית צריכה להיות, אני היום ביקשתי לקבל איך מטפלים בזה בהרצליה, איך אוכפים את זה בהרצליה, לא כי מועצות אזוריות.

מירב קורן:

זה בדיוק הפוך, זה בדיוק הפוך אני מכירה את הנושא הרצליה זה.

מאיר דור:

בהרצליה יש עדיין כלים חד פעמיים למרות ההחלטה.

מירב קורן:

הרצליה זה לא דוגמא טובה כי הרצליה זה גוף עם הרבה משאבים אני חושבת שדווקא דברים יותר דומים לנו, יותר רלבנטיים כרקע.

הילה טרייבר:

לא משנה שתביני אמרתי לה תביאו לי איזה שהוא מישהו.

מירב קורן:

אין שום בעיה אנחנו נעשה איזה שהוא תהליך ואנחנו נעדכן.

אלי ברכה:

חברה אני לא חושב שבמטרה יש מחלוקת כאן, כולם רוצים להיות שם, המחלוקת היא אולי בכמה זמן אפשר להגיע, ומה הכלים שצריך להגיע לזה האם אפשר להגיע.

אנדי וולף:

יש דברים די פשוטים שאפשר לעשות גם ברמה מועצתית לדעתי בנושא של ה - בקבוקי מים.

שוקי ארליך:

נושא המחזור.

אנדי וולף:

למשל דוגמא להוציא מכרז לחברות שמספקות לא יודע מה מערכות מים לבתים, סינון מים לא יודע מה, מכרז לכל המועצה לישוב כזה, אני לא יודע אם זה קורלציה.

אלי ברכה:

ואז מה יקרה מה אתה אומר במכרז?

אנדי וולף:

בשביל להחליף בקבוקי מים .

הילה טרייבר:

פבלו שאני עושה מכרז אני צריכה להגיד צפי של עלויות ומי יקח את זה, כשהוא מציע לי הצעות מחיר הוא רוצה לדעת כמה פוטנציאל יש לי, אני עושה את ההתקשרות, לי תמיד זה יהיה יותר יקר מאשר יעשה את זה בן אדם שלא שהעלות שלו תהיה בלי ערבות שהספק שם למועצה ומכרז בחברת ביטוח.

אנדי וולף:

כן אבל זה מאוד פשוט יצרן כזה.

מאיר דור:

אנדי אנחנו לא שם עדיין.

אנדי וולף:

שיצרן יש לו הזמנה ל – 1000 בתים, ברור שהוא.

הילה טרייבר:

אני לא יכולה לתת לו הזמנה ל – 1000 בתים, אני כדי שיהיה לי 1000 בתים צריכה שישלמו לי קודם לצאת עם זה למכרז ואז לגלות כמה הוא בעצם גבה, אנדי אני לא עושה התעסקות פרטית לאנשים, אני לא בונה ממ"דים בבתים, ולא מחליפה בתים מים בבתים, תמיד אני יכולה לעשות בשביל כולם.

אנדי וולף:

זה עניין של סדרי עדיפויות אם זה חשוב לנו כן נוכל לתת את זה.

תמנה שמאלי:

אני חושבת שכן כדאי לחכות להצעה, לתכנית כולה שמירב תייצר לנו ועדיין אני אגיד כמי שבאה מתחום המנהיגות שאנחנו צריכים לשמש דוגמא אישית, נשבור את הראש איך לעשות את זה, אבל בעיני זה מסר.

מירב קורן:

אני יכולה לומר שאצלנו בכל מיני בתחום שלנו אנחנו הגדרנו לעצמנו כל מיני מטרות מאוד, מאוד יומרניות ברמה העולמית, בסוף אם לא מגדירים את זה כמשהו שכולם מתיישרים אליו, זה לא קורה. דרכים אפשר למצוא תמיד צריך להגדיר שזה מה שאנחנו רוצים ונמצא את הדרך זה יקרה בתוך שנה.

מאיר דור:

מירב זה יקרה צריך באמת תכנית.

בן הטה:

אפשר לעשות כן כל אחד שיקבע עכשיו איך להשפיע בישוב שלו, אני יכול להגיד לך שאצלנו בקיבוץ מתחילת השנה כל החגים יצאה הודעה של להביא כלים חד פעמיים וכל משפחה מביאה את שלה ומחזירה, זה עקב השיחה הזאת אני אומר לך שכבר מחר אצלנו במבנה משק כבר לא יהיה חד פעמי.

מירב קורן:

נהדר, זה מה שאני אומרת הציבור שלנו כבר לגמרי שם. דרך אגב בהקשר של חוף הים זה מתקשר למה אני לא יודעת אם יש לנו עוד זמן לדיון הזה לאכיפה

וכו', אבל אני חושבת כשמתחברים לערכים כאלה וממנפים אותם בקמפיינים ומהלכים ציבוריים זה משליך על עוד הרבה דברים אחרים, כמובן שיש לנו בעיות שלא קשורות לתושבים שלנו שאנשים מבחוץ משליכים אשפה אבל כל הנושא של להיות יותר ערני למה קורה בסביבה שלנו מבחינת אשפה וזבל זה משהו שצריך לעלות לסדר היום, אנחנו משלמים על זה סכומי עתק.

הילה טרייבר:

קודם כל יש כסף גם לוועדת איכות סביבה וגם למחלקת קיימות גם לתקציב הבא, לכל מה שקשור לקמפיינים למה שהיא רוצה לעשות וזה בדיוק ההחלטה של ועדת איכות סביבה לרצות לקדם מה שהיא רוצה לקדם בקמפיין.

אלי ברכה:

חברה אני חייב לומר לכם גם בעולם המסחרי שגם ממנו אני מגיע בתחום של אריזות מזון וכן הלאה, וכן הלאה וגם בעולם הרגולטורי במדינות שמהו זז, זה המדינות שהרגולציה במילים פשוטות נתנה בראש לתושבים, התעסקו בחינוך, התעסקו בכל מיני דברים אבל שאתה מגיע לגרמניה והתושב מפחד לא להפריד כי הוא יקבל בראש.

מירב קורן:

אני מצטערת אני חולקת עליך לחלוטין.

אורלי עמיר:

יש הרבה שיימינג זה לא קשור לרגולציה זה קשור לחינוך.

אלי ברכה:

מירב אני אומר לך אני בא מהתחום הזה, אני הייתי מתפרנס מזה לא שנה ולא שנתיים מקבלים בראש למה את חולקת עליי אין רגולציה בגרמניה? זה בא בגלל שהגרמנים כל כך נחמדים או שבגלל שזה רגולציה?

מירב קורן:

דרך אגב דווקא הגרמנים זה דוגמא אחרת, דווקא הגרמנים עושים את זה כי יש להם משמעת וסדר וניקיון.

אלי ברכה:

מה פתאום, מה פתאום זה ברגולציה.

מירב קורן:

יש כל מיני דוגמאות של כל מיני ערים.

שוקי ארליך:

אבל הרגולציה שם היא כבר 30 שנה.

אלי ברכה:

ברור, ברור, ובשוויצריה אותי דבר.

מירב קורן:

הרגולציה מובילה מהלכים אחרי שיש ביקוש, אחרי שיש דרישה.

אלי ברכה:

אחרי שמבינים את הנזקים, אנחנו אל חולקים על זה שיש נזקים. מבינים שיש נזקים ואנחנו ניתן בראש.

שוקי ארליך:

הילה השאלה שלי האם אתם גם מטפלים בועדה בנושא של מחזור כי זה לא פנתרה הבעיה היא קשה וקיימת ולא עושים מספיק לדעתי אצלנו במועצה זה בסדר כולל הבעיה של הרושם שאנשים רואים את האיסוף שאף אחד לא אוסף יש קשר, קורלציה בין הדברים. היום מה שאני ראיתי ליד הפח הכתום הגעיל אותי הכל מסביב היה מלא .. מי ילך לשם להביא את השקיות עם מחזור?

הילה טרייבר:

נכון. דרך אגב זה אחד הדברים שגם הייתי באודים על זה, והועד המקומי והייתי ביקום על זה והועד המקומי אמור לראות וברוב הפעמים יש פח אחד מלא מאוד ושני פחים שאף אחד לא מגיע אליהם, ואז חלק מהאחריות של הישוב זה להגיד לנו בואו צריכים להזיז את הפח הזה מפה לפה כי כאן ממלאים יותר, ואנחנו עשינו בדיקה חלק מהישובים תמיד הסכימו לשפות אותם בפעם בשלושה שבועות וחלק לא, כי המדינה נתנה לתמיר את המנדט לפנות ולתת לנו את הכסף בתמורה, וכולל להוסיף פחים אז גם על זה אנחנו מנהלים איתם משא ומתן מאוד קשה, הם לא כל כך רוצים להוסיף ימי פינוי, ומה במקום שיש פח מלא אפשר לקרוא לצחי, לאייל הוא עושה הצרחה בפחים.

מאיר דור:

שוקי הבוקר באה אליי אישה אומרת לי מאיר הפחים הכתומים בשפיים מלאים אמרתי בסדר זה היה בדיוק בשבע ורבע אמרתי אני עושה סיבוב, עשיתי סיבוב היו שניים מלאים, אחד בחוף הים איפה שהגן הלאומי והשני באמת באיזה שכונה כל השאר היו ריקים.

שוקי ארליך:

זה כאילו שהוא לא אוסף כי אני יודע שאצלי למשל יש פח אחד.

אורלי עמיר:

אומרת הילה שצריך להזיז פחים.

הילה טרייבר:

צריך לדבר עם אייל ולהזיז את הפחים למקום אחר.

שוקי ארליך:

כל מה שאני אומר עם ... שהנושא הזה לדעתי אנחנו לא במלחמה של .. אנחנו בראשיתה של המלחמה, אפשר לשים על זה גם דגש במקביל כי אני חושב שזה יכול לתרום הרבה אם אנשים יעשו את הפרדה.

אלי ברכה:

אנחנו לגמרי לא חלוקים על זה שזה מזהם וזה מזיק, אפילו במקום הכי פשוט באסתטיקה על הפנים אתה רואה, אני מהאנשים האלרגיים לדברים האלה, אני מסתובב אומרים שאני הפקח הראשי במועצה, מסתובב למה זה נקי, לא נקי בשטח, ולמה לא נקי פה ולא נקי שם, זה משגע אותי ולו רק באסתטיקה ושלא נדבר אחר כך על ההשלכות הנוספות.

הילה טרייבר:

שוקי היום היה צריך להיות פינוי תגיד לי אם פינו?

שוקי ארליך:

אני בצהריים לא כולם, בצהריים ראיתי עדיין הלכתי בקווים, בצהריים לא כולם.

אלי ברכה:

אני רוצה לומר לגמרי אני בעד שוועדה תשב ותתכנס אבל מה לעשות זה חלק מהתפקיד וחלק מהאחריות שלי באופן כללי, הקטע הפרקטי העניין לאן מגיעים בסוף.

דני מנהיים:

מה שאפשר בעניין של חינוך, וקמפיין זה לקווצ' את האריזות, כי כל הסיפור הוא שרוב הפחים אין בהם כלום זה ריק, חברה תקווצ'ו יכנס פי חמש.

רון רותם:

באוסטריה כל הציבור מקווצ' את הזה שם בארגז מיוחד ושולח דרך הדואר.

הילה טרייבר:

זה לא מפריע.

אלי ברכה:

רון תשאל את עצמך מה הרגולציה אומרת שם.

רון רותם:

לא אני בא מהתחום.

דני מנהיים:

למה אתה לועג, סליחה למה אתה לועג.

רון רותם:

אני לא לועג, אני בא מתחום הקרטונים מזה 19 שנה שם כל אחד מקפל בבית יש לו קופסא באוסטריה.

אלי ברכה:

מה קורה אם הוא לא עושה את זה?

רון רותם:

חוטף על הראש. אבל זה מתחיל מפה.

הילה טרייבר:

אני אגיד שבעיני ההחלטה היא שבעיקרון המליאה מאמצת את הנושא והצורך בזה ותוגש תכנית ליישום על ידי ועדת איכות סביבה או הצוות שיצורף ליישום של התהליכים האלה.

מירב קורן:

תודה רבה.

סוף הקלטה!